

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1964

Warszawa, dnia 31 grudnia 1964 r.

Nr 10

SPIS TRESCI

Dział A

- Poz. 114 — wytyczne Prezydium i Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 października 1964 r. w sprawie organizatorskiej pracy związków zawodowych dla przyspieszenia wzrostu produkcji rolnej 234
- „ 115 — instrukcja Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 20 października 1964 r. w sprawie organizacji, zakresu i zasad działania kontroli społecznej 239
- „ 116 — instrukcja Komitetu Wykonawczego Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 20 października 1964 r. w sprawie trybu powoływania i szkolenia grup kontrolerów społecznych w zakładach pracy 241

Dział B

- „ 117 — uchwała Nr 224 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie postępu ekonomicznego w gospodarce uspołecznionej i organizacji służb ekonomicznych (wyciąg) 242
- „ 118 — uchwała Nr 226 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie środków zmierzających do przeciwdziałania wadliwej produkcji i kierowania do obrotu wyrobów złej jakości (wyciąg) 246
- „ 119 — uchwała Nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego 247
- „ 120 — uchwała Nr 253 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1964 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu płac przedsiębiorstw uspołecznionych wykonywanej przez banki 253
- „ 121 — zarządzenie Nr 67 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1964 r. w sprawie świadczeń zakładów pracy na rzecz punktów konsultacyjnych organizowanych przez szkoły wyższe 254
- „ 122 — zarządzenie Nr 56 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych 254
- „ 123 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 5 sierpnia 1964 r. w sprawie szczegółowych zasad kontroli społecznej nad realizacją zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia 255
- „ 124 — zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie zasad organizacji punktów konsultacyjnych dla osób odbywających studia wyższe w trybie studiów dla pracujących w szkołach wyższych podległych resortowi szkolnictwa wyższego 256
- „ 125 — zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników naukowych i dydaktycznych szkół wyższych za zajęcia prowadzone w punktach konsultacyjnych dla studentów studiów dla pracujących 258
- „ 126 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 24 lipca 1964 r. w sprawie określenia zadań, zasad i trybu działania pełnomocników Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych 259

DZIAŁ A

114

WYTYCZNE**PREZYDIUM I KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ
RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 30 października 1964 r.

**w sprawie organizatorskiej pracy związków zawodowych dla przyspieszenia wzrostu produkcji
rolnej.****I**

Rolnictwo, drugi obok przemysłu podstawowy dział gospodarki narodowej, stanowi źródło utrzymania dla około 36 procent ludności kraju, zaopatruje rynek wewnętrzny w artykuły spożywcze, a przemysł rolno-spożywczy w surowce. Udział produktów rolno-spożywczych w eksporcie sięga 19—20 procent, z tego znaczna część eksportowana jest do krajów kapitalistycznych.

W ogólnym bilansie 20-letniego dorobku Polski Ludowej rolnictwo zajmuje również poczesne miejsce. Produkcja zbóż, okopowych, roślin przemysłowych oraz hodowla trzody chlewnej i bydła wzrosły w przeliczeniu na jednego mieszkańca o 50 procent w porównaniu z latami 1934—1938, a w przeliczeniu na 1 hektar użytków rolnych o 67 procent.

Produkcja globalna państwowych gospodarstw rolnych rośnie znacznie szybciej niż w całym rolnictwie. Towarowość PGR w ciągu ostatnich 10 lat wzrosła prawie 2,5-krotnie, podczas gdy w całym rolnictwie o 57 procent. W przeliczeniu na 1 hektar gruntów ornych PGR sprzedają państwu trzy razy więcej zboża i sześć razy więcej rzepaku niż gospodarstwa chłopskie.

Wzrastające dostawy kwalifikowanych nasion i zwierząt zarodowych z państwowych gospodarstw rolnych pozwalają podnosić produkcję gospodarstw chłopskich.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć rolnictwo powinno w dalszym ciągu zwiększać produkcję, aby wypełnić zadania nakreślone przez IV Zjazd Partii oraz zaspokoić rosnące zapotrzebowanie na podstawowe artykuły rolne. Zapotrzebowanie rynku wewnętrznego na artykuły rolne rośnie w szybkim tempie. Łączy się to z jednej strony z wysoką dynamiką wzrostu ludności, a z drugiej zaś — z uprzemysłowieniem kraju, jego urbanizacją i wzrostem stopy życiowej mieszkańców. Dalszy wzrost zatrudnienia poza rolnictwem oraz wzrost dochodów ludności będzie nadal powodował zwiększenie zapotrzebowania na artykuły żywnościowe. Duże zapotrzebowanie rynku wewnętrznego obejmuje szczególnie mięso i przetwory mięsne, mleko, jaja oraz przetwory mleczne, których produkcję ogranicza niedobór pasz. Niedobór pasz w bieżącej 5-lata, mimo wzrostu plonów, nie zmniejszył się, co zmusza państwo do znacznego importu zbóż.

Rozwiązanie problemu zbożowego zgodnie z wytycznymi IV Zjazdu PZPR jest jednym z czołowych zadań przyszłego planu 5-letniego. Plony 4 zbóż powinny w tym okresie przekroczyć 21 q/ha, co oznacza wzrost o około 5 q w porównaniu ze średnią wydajnością zbóż w latach 1961—1963. Zakłada się także wzrost zasobów

pasz oraz stworzenie rezerwy zbożowej dla przeciwdziałania spadkowi produkcji zwierzęcej w okresach gorszego urodzaju. Poważny udział w rozwiązywaniu problemu zbożowego przypada PGR, które powinny w następnym 5-leciu zwiększyć dostawy zbóż o ponad pół miliona ton.

Pomyślnemu rozwiązywaniu problemu zbożowego będą sprzyjać zwiększone nakłady inwestycyjne na rolnictwo. W następnej 5-latace wzrosną one o 60 procent w porównaniu z nakładami w latach 1961—1965. Pozwoli to zwiększyć poziom nawożenia mineralnego z 45,5 kg/ha do 130—140 kg/ha, zwiększyć dostawy traktorów i maszyn rolniczych o 50 procent, rozszerzyć zakres prac melioracyjnych o 1,2 mln ha gruntów ornych oraz 840 tys. ha użytków zielonych, zakończyć w zasadzie elektryfikację wsi, rozszerzyć budownictwo gospodarcze i socjalne na wsi, rozwijać produkcję pasz przemysłowych, rozszerzyć zakres usług produkcyjnych dla rolnictwa oraz szkolenie kadr rolniczych.

II

Wobec poważnych zadań stojących przed rolnictwem, związki zawodowe powinny rozwijać organizatorsko-wychowawczą działalność z założeniami przedsiębiorstw produkujących środki produkcji na potrzeby rolnictwa i świadczących usługi dla wsi — tak, aby w pełni realizować plany produkcyjne, podnosić jakość produkcji i zapewnić terminowość dostaw dla rolnictwa. Związki zawodowe powinny również działać na rzecz polepszenia warunków socjalno-kulturalnych i zdrowotnych załóg zatrudnionych w rolnictwie.

W działalności związkowej na rzecz rolnictwa szczególną troską należy otoczyć państwowe przedsiębiorstwa rolne, które odgrywają doniosłą rolę w intensyfikacji produkcji rolnej i w coraz większym stopniu stają się przykładem socjalistycznych form gospodarowania na wsi.

W realizacji programu wzrostu produkcji rolnej szczególna odpowiedzialność przypada Związkowi Zawodowemu Pracowników Rolnych, zrzeszającemu w swych szeregach pracowników państwowych przedsiębiorstw rolnych, całą służbę rolną, pracowników kółek rolniczych, a także specjalistów zatrudnionych w spółdzielniach produkcyjnych. Jego organizatorska i wychowawcza działalność powinna mieć na celu przede wszystkim pobudzanie aktywności społeczno-produkcyjnej załóg państwowych przedsiębiorstw rolnych, zwiększanie ich udziału w zarządzaniu przedsiębiorstwami, podnoszenie kwalifikacji zawodowych, dyscypliny i odpowiedzialności za wykonywanie zadań gospodarczych.

W tym celu Związek Zawodowy Pracowników Rolnych powinien dążyć do umocnienia roli

i aktywizowania samorządu robotniczego w życiu przedsiębiorstw, upowszechniać różne formy socjalistycznego współzawodnictwa pracy, rozwijać ruch zobowiązań produkcyjnych i czynów społecznych, wspólnie z władzami oświatowymi i resortem rolnictwa rozszerzać zakres szkolenia zawodowego pracowników rolnych, doskonalić system bodźców materialnego zainteresowania pracowników wynikami produkcji, a zwłaszcza prawidłowo wykorzystywać nowy fundusz premii w PGR.

W związku z szybkim rozwojem działalności kółek rolniczych i możliwościami szerszego oddziaływania ZZPR na pracowników kółek rolniczych — należy rozwijać pracę organizatorsko-wychowawczą w kierunku prawidłowego wykonywania zadań stawianych przed kółkami rolniczymi. Chodzi zwłaszcza o większą troskę w racjonalnym wykorzystywaniu środków technicznych, które są dostarczane kółkom rolniczym, wpływanie na stabilizację kadry fachowej w kółkach, tworzenie tej kadry lepszych warunków pracy, prawidłowe rozstrzyganie zagadnień płacowych i polepszanie warunków socjalno-kulturalnych i zdrowotnych.

III

Rozwiązywanie złożonych problemów występujących w rolnictwie wymaga aktywnego udziału branżowych związków zawodowych, które mają bezpośredni lub pośredni wpływ na zaopatrywanie rolnictwa w podstawowe środki produkcji, na rozwój usług oraz na tworzenie odpowiednich warunków załogom przedsiębiorstw i instytucji związanych z rolnictwem.

Dotyczy to zwłaszcza Związku Zawodowego Chemików, Związku Zawodowego Metalowców, Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Związku Zawodowego Pracowników Energetyki, Związku Zawodowego Pracowników Leśnych i Przemysłu Drzewnego, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Spożywczego i Cukrowniczego, Związku Zawodowego Transportowców i Drogowców, Związku Zawodowego Pracowników Kolejowych, a także związków zawodowych świadczących usługi wsi, jak: Związek Zawodowy Pracowników Handlu i Spółdzielczości, Związek Zawodowy Pracowników Służby Zdrowia, Związek Nauczycielstwa Polskiego, Związek Zawodowy Pracowników Państwowych i Społecznych, Związek Zawodowy Pracowników Łączności, Związek Zawodowy Pracowników Kultury i Sztuki.

Prezydium i KW CRZZ zaleca instancjom i organizacjom związkowym oraz organom samorządu robotniczego wymienionych związków zawodowych, aby szerzej zapoznawały swój aktywny z potrzebami rolnictwa, mobilizowały załogi do pełnego i terminowego wykonywania produkcji i usług dla rolnictwa, podejmowały inicjatywy polepszenia jakości środków produkcji dostarczanych rolnictwu.

Instancje branżowych związków zawodowych powinny ściśle współpracować z instancjami Związku Zawodowego Pracowników Rolnych, odbywać wspólne posiedzenia i narady, w celu omawiania zasad i kierunków współdziałania

na rzecz rozwoju rolnictwa, wzorując się na naradach już organizowanych wspólnie przez Związek Zawodowy Pracowników Rolnych, Związek Zawodowy Chemików oraz Związek Zawodowy Metalowców.

We współdziałaniu związków zawodowych na rzecz rolnictwa pożyteczną rolę powinny spełniać porozumienia i umowy międzyzwiązkowe, określające problemy i formy współpracy.

Należy zwłaszcza dążyć do odbywania wspólnych posiedzeń KSR producentów i użytkowników środków produkcji potrzebnych rolnictwu oraz producentów i odbiorców produktów rolnych, aby omawiać zagadnienia interesujące obie strony.

Spośród wielu problemów i form działalności związków zawodowych na rzecz rozwoju rolnictwa, na szczególną uwagę zasługują takie, jak:

1. Dostarczanie rolnictwu przewidzianych planami państwowymi środków produkcji i świadczenie usług dla rolnictwa oraz usprawnianie odbioru produktów rolnych.

Chodzi szczególnie o ilościowe, jakościowe i terminowe wywiązywanie się przemysłu maszyn i narzędzi rolniczych, fabryk chemicznych, przedsiębiorstw materiałów budowlanych i wytwórci pasz ze swych zobowiązań wobec rolnictwa. Natomiast w dziedzinie usług chodzi o sprawne i jakościowo dobre wykonywanie robót budowlano-montażowych i remontów, robót wodno-melioracyjnych i elektryfikacyjnych, remontów maszyn i narzędzi rolniczych, usług transportowych, usług z zakresu stosowania środków chemicznych, wapna nawozowego, opylania i opryskiwania roślin, jednocześnie dążąc do obniżenia kosztów świadczonych usług.

Związek Zawodowy Metalowców i Związek Zawodowy Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego powinny rozwijać odpowiednią pracę, aby załogi zakładów przemysłu maszyn i narzędzi rolniczych:

— w pełni realizowały plany produkcji i dostawy maszyn, narzędzi oraz części zamiennych,

— rozszerzały asortyment i stale podnosiły jakość produkowanego sprzętu i części oraz doskonaliły konstrukcje maszyn i narzędzi, a także wyposażały je w odpowiednie urządzenia ochronne,

— udzielały pomocy zakładom mechanizacji rolnictwa w szkoleniu zawodowym załóg oraz w prawidłowej eksploatacji i konserwacji sprzętu,

— organizowały spotkania z użytkownikami sprzętu rolniczego w celu omówienia zagadnień związanych z jego produkcją i eksploatacją.

— udzielały instruktażu i pomocy w organizowaniu pracy POM i ich filii.

Związek Zawodowy Chemików, oprócz stałej troski o terminowe dostarczanie rolnictwu planowanych ilości nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, powinien oddziaływać na załogi zakładów chemicznych, aby:

— w szybszym tempie wprowadzały do produkcji mieszanki nawozowe w postaci granulowanej, co poważnie ułatwia ich stosowanie,

— produkowały nawozy o większej zawartości czystego składnika,

— poprawiały opakowania nawozów i środków ochrony roślin, dozując takie ilości produktów, które ułatwiałyby ich dystrybucję,

— zapewniały odpowiednią informację i instruktaż jak stosować i przechowywać środki chemiczne,

— polepszały jakość wyrobów gumowych, m. in. ogumienia do samochodów, ciągników i maszyn rolniczych, elementów gumowych do dożarek mechanicznych i innego sprzętu rolniczego.

Związek Zawodowy Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych powinien mieć na uwadze następujące zagadnienia:

— pełne wykonanie prac budowlanych i remontowych dla rolnictwa, a szczególnie dbałość o terminowe, jakościowo lepsze oddawanie obiektów do użytku i o stałe obniżanie kosztów jednostkowych budownictwa,

— pomoc biur konstrukcyjnych w dostarczaniu rolnictwu dokumentacji typowych budynków gospodarczych i socjalnych, które uwzględniałyby jak najlepsze rozwiązanie funkcjonalne, postęp techniczny, a zwłaszcza możliwości stosowania elementów gotowych i materiałów miejscowego pochodzenia,

— pomoc techniczną i organizacyjną przedsiębiorstwom budownictwa rolniczego pozostającym w gestii resortu rolnictwa,

— rozszerzenie produkcji elementów prefabrykowanych i innych materiałów budowlanych dla potrzeb rolnictwa.

Związek Zawodowy Pracowników Energetyki powinien rozwijać wśród załóg przemysłu energetycznego i przedsiębiorstw elektryfikacji rolnictwa pracę organizatorską w kierunku:

— uświadomienia ludności wsi o potrzebie racjonalnego wykorzystywania energii elektrycznej, szczególnie zaś korzystania z niej w godzinach najmniejszego obciążenia linii,

— stosowania maszyn i narzędzi o napędzie elektrycznym,

— zapewniania odbiorcom sprawnej obsługi w zakresie napraw i konserwacji instalacji i sprzętu elektrycznego,

— organizowania akcji uświadamiającej w zakresie bezpieczeństwa przy korzystaniu z urządzeń elektrycznych,

— szybkiego likwidowania awarii w sieciach i stacjach.

Związek Zawodowy Pracowników Przemysłu Spożywczego i Cukrowniczego powinien zwrócić szczególną uwagę na następujące sprawy:

— pełną realizację programu produkcji i mieszalnictwa pasz treściwych,

— zwracanie rolnictwu ustalonej umowami ilości odpadków paszowych, które powstają przy przetwórstwie surowców rolnych, jak wysłodki, makuchy, chude mleko i inne,

— usprawnianie kontraktacji i odbioru produktów rolnych oraz prawidłowe klasyfikowanie tych produktów na punktach skupu.

Związek Zawodowy Transportowców i Drogowców powinien dążyć do lepszego załatwiania następujących spraw:

— usprawniania usług transportowych dla rolnictwa,

— udzielania załogom państwowych przedsiębiorstw rolnych i ludności wiejskiej fachowej pomocy przy wykonywaniu czynów społecznych w zakresie budowy i napraw dróg i mostów,

— udzielania fachowej pomocy w szkoleniu traktorzystów i kierowców zatrudnionych w transporcie rolnym,

— rozszerzenia sieci i usprawnienia komunikacji samochodowej (PKS), szerzej uwzględniając przy tym potrzeby państwowych przedsiębiorstw rolnych, zwłaszcza gdy chodzi o dokładną lokalizację tras i przystanków PKS.

Związek Zawodowy Pracowników Kolejowych powinien zwrócić uwagę na następujące zagadnienia:

— sprawniejsze przewozy środków produkcji i produktów rolnych,

— podnoszenie poziomu usług transportowych małych stacji na rzecz PGR i chłopów indywidualnych.

Związek Zawodowy Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego powinien w swej działalności z załogami zakładów przemysłu terenowego oraz drobnej wytwórczości i rzemiosła zwracać ich uwagę na skuteczniejszą pomoc wsi w następujących dziedzinach:

— fachową pomoc w rozwoju urządzeń komunalnych na wsi, a szczególnie w PGR,

— rozszerzanie produkcji i poprawę jakości drobnego sprzętu i narzędzi rolniczych, artykułów budowlanych, sprzętu gospodarstwa domowego i innych artykułów dla wsi,

— polepszanie usług świadczonych wsi przez zakłady drobnej wytwórczości i rzemiosła oraz dalsze rozszerzanie sieci tych zakładów, obniżanie cen usług i przestrzeganie ich terminowego wykonywania.

2. Działalność związków zawodowych w dziedzinie podnoszenia kwalifikacji zawodowych pracowników rolnych, rozwoju oświaty rolniczej i życia kulturalnego na wsi.

Działalność ta powinna zmierzać przede wszystkim do doskonalenia systemu kształcenia kadr dla potrzeb rolnictwa, rozszerzania zasięgu i usprawniania sieci kursów doksztalających dla pracowników państwowych przedsiębiorstw rolnych i służby rolnej, rozbudowy placówek kulturalnych i zapewniania odpowiednich warunków dla ich działalności.

Związek Nauczycielstwa Polskiego powinien udzielać wydatnej pomocy w rozwiązywaniu problemów oświaty ogólnej i rolniczej, a zwłaszcza:

— w podnoszeniu poziomu nauczania w szkołach podstawowych, aby zmniejszyć liczbę dzieci nie kończących szkoły,

— w uzupełnieniu wykształcenia ogólnego pracowników rolnych, głównie w zakresie szkoły podstawowej,

— w organizowaniu doksztalania zawodowego pracowników państwowych przedsiębiorstw rolnych i rolników z myślą o podniesieniu poziomu życia społecznego i kulturalnego wsi i pogłębieniu umiejętności zawodu rolnika,

— w tworzeniu dogodnych warunków do kształcenia dzieci pracowników rolnych w szkołach zawodowych i udzielaniu im pomocy w nauce,

— w prowadzeniu pracy wychowawczej z dziećmi pracowników rolnych,

— w organizowaniu życia społeczno-kulturalnego na wsi.

Związek Zawodowy Pracowników Państwowych i Społecznych współdziałając ze Związkiem Zawodowym Pracowników Rolnych powinien organizować pomoc pracowników różnych instytucji państwowych i społecznych, a w szczególności rad narodowych, banków, aparatu wymiaru sprawiedliwości itp. dla wsi w zakresie rozszerzania i pogłębiania znajomości przepisów prawa, usprawniania działalności komisji rozjemczych, aktywizowania i podnoszenia poziomu pracy samorządu robotniczego w państwowych przedsiębiorstwach rolnych, organizowania szkolenia ekonomicznego członków rad robotniczych oraz aktywności gospodarczego i społecznego na wsi.

Związek Zawodowy Pracowników Kultury i Sztuki powinien aktywnie współdziałać ze Związkiem Zawodowym Pracowników Rolnych w następujących dziedzinach:

— w rozbudowie środowiskowych i zakładowych placówek kulturalnych oraz w wyposażeniu tych placówek w niezbędne urządzenia i sprzęt,

— w przygotowywaniu kadr działaczy kulturalno-oświatowych do pracy w wiejskich placówkach kulturalnych,

— w rozwijaniu twórczości literackiej i artystycznej pod kątem potrzeb wiejskich placówek kultury,

— realizacji programów działalności placówek kulturalno-oświatowych, a szczególnie w udzielaniu pomocy dla tych placówek przez wojewódzkie i powiatowe domy kultury, pracowników kin, teatrów i innych.

Związek Zawodowy Pracowników Łączności powinien dążyć do:

— umacniania i dalszego rozwoju wiejskich klubów prasy i książki „Ruch”, również w państwowych gospodarstwach rolnych,

— zabezpieczenia sprawności urządzeń radiofonicznych,

— udzielania pomocy w dalszym telefonizowaniu wsi i udostępnianiu tych urządzeń w ciągu całej doby poprzez społeczne dyżury.

3. Działalność na rzecz polepszenia warunków socjalno-bytowych pracowników państwowych przedsiębiorstw rolnych i ludności wsi.

W tej dziedzinie działalność związków zawodowych powinna mieć na celu:

— systematyczną poprawę warunków bytowych pracowników państwowych przedsiębiorstw rolnych i ludności wsi,

— rozbudowę sieci placówek zdrowia i zapewnienie tym placówkom odpowiedniej ilości personelu lekarskiego i pomocniczego oraz stworzenie dogodnych warunków pracy dla personelu służby zdrowia na wsi,

— polepszanie stanu zaopatrzenia ludności wiejskiej w artykuły konsumpcyjne oraz rozszerzanie usług,

— rozbudowę różnych placówek socjalnych, jak przedszkola, żłobki, dziecińce itp.

Związek Zawodowy Pracowników Służby Zdrowia powinien organizować pomoc służby zdrowia dla polepszenia stanu opieki lekarskiej na wsi, a w szczególności:

— współdziałać z resortem rolnictwa i Związkiem Zawodowym Pracowników Rolnych w rozbudowie placówek służby zdrowia w zakładach rolnych oraz na wsi, wyposażaniu tych placówek i zapewnianiu dla nich lekarzy i pielęgniarek,

— organizować okresowe badania lekarskie pracowników państwowych przedsiębiorstw rolnych i ludności wsi, między innymi poprzez praktykowane już formy tzw. białych niedziel organizowanych w ramach czynów społecznych służby zdrowia,

— współdziałać w organizowaniu przeglądów sanitarno-higienicznych oraz akcji uświadamiającej w zakresie higieny i profilaktyki na wsi,

— organizować pomoc przemysłowej służby zdrowia dla placówek służby zdrowia w zakładach rolnych i wiejskich ośrodkach zdrowia,

— organizować szkolenie pracowniczego personelu służby zdrowia, zatrudnionego w zakładach rolnych i wiejskich ośrodkach zdrowia.

Związek Zawodowy Pracowników Handlu i Spółdzielczości powinien wydatnie przyczynić się do polepszenia stanu zaopatrzenia wsi i rozszerzania usług, mając przede wszystkim na uwadze:

— rozwój sieci placówek handlowych różnego typu oraz punktów usługowych dla ludności wiejskiej,

— poprawę zaopatrzenia tych placówek w artykuły konsumpcyjne, rozszerzanie asortymentu towarów dostarczanych wsi, a m.in. odzieży i sprzętu ochronnego dla pracowników rolnictwa,

— właściwe rozprowadzanie nawozów sztucznych, maszyn rolniczych i traktorów, wysoko kwalifikowanych nasion, środków ochrony roślin, pasz przemysłowych,

— usprawnianie skupu i kontraktacji produktów rolnych,

— usprawnianie działalności placówek handlowo-usługowych, zwłaszcza przez ich lepsze wyposażenie w urządzenia i sprzęt, dostosowywanie czasu sprzedaży do potrzeb ludności wsi, podnoszenie kwalifikacji personelu placówek,

— rozwijanie usług w zakresie krawiectwa, szewstwa, rymarstwa, fryzjerstwa, napraw sprzętu rolniczego, domowego itp.,

— rozwijanie różnych form sprzedaży w handlu w okresie nasilonych prac w rolnictwie, a m.in. handlu obwoźnego itp.,

— rozszerzanie informacji dla rolników o możliwościach zakupów i stosowania sprzętu, nawozów, środków ochrony roślin oraz innych artykułów niezbędnych w produkcji rolnej.

Związek Zawodowy Pracowników Leśnych i Przemysłu Drzewnego współdziałając ze Związ-

kiem Zawodowym Pracowników Rolnych, powinien mieć na celu:

— udzielanie wzajemnej pomocy przedsiębiorstw rolnych i leśnych dla realizacji zadań produkcyjnych w okresach nasilenia prac,

— ułatwienie pracownikom rolnym lepszego zaopatrzenia w opał,

— organizowanie wspólnych placówek socjalnych i kulturalnych dla pracowników rolnych i leśnych,

— udział personelu technicznego służby leśnej w szkoleniu organizowanym w ramach agrominimum,

— fachową pomoc w zalesianiu i zadrzewianiu terenów państwowych przedsiębiorstw rolnych i w gospodarce chłopskiej.

4. Działalność związków zawodowych w dziedzinie polepszania stanu bezpieczeństwa i higieny pracy w rolnictwie.

Postępująca mechanizacja i chemizacja rolnictwa powoduje wzrost zagrożenia dla zdrowia i życia pracowników rolnych. Zachodzi więc potrzeba wzmocnienia wysiłków związków zawodowych w celu zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków pracy w rolnictwie.

Rozwiązywanie problemów bhp w rolnictwie wymaga ścisłego współdziałania związków zawodowych oraz GIOP i CIOP. W szczególności dotyczy to Związku Zawodowego Pracowników Rolnych, Związku Zawodowego Metalowców, Związku Zawodowego Chemików, Związku Zawodowego Pracowników Energetyki, Związku Zawodowego Transportowców i Drogowców, Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego, Związku Zawodowego Pracowników Handlu i Spółdzielczości.

Współdziałanie to powinno obejmować m.in. następujące zagadnienia:

— ulepszanie urządzeń, sprzętu i odzieży ochronnej, dostosowywanie ich do potrzeb różnych prac w rolnictwie oraz zapewnianie dostaw tego sprzętu w odpowiedniej jakości i ilości,

— uzupełnianie i doskonalenie przepisów z dziedziny bhp w rolnictwie,

— szkolenie załóg, personelu inżynieryjno-technicznego i służby bhp oraz rozszerzenie wydawnictw z zakresu bhp w rolnictwie,

— usprawnianie służby bhp w rolnictwie i utworzenie w CIOP zakładu, który zajmowałby się koordynacją prac dotyczących bhp w rolnictwie.

IV

W pracy związków zawodowych na rzecz rozwoju rolnictwa potrzebne jest skoordynowane współdziałanie wszystkich ogniw związkowych. Prezydium i Komitet Wykonawczy CRZZ, przy udziale Komisji Rolnej jako organu doradczo-opiniotwórczego w tych sprawach, koordynuje całokształt tej działalności, ustalając wytyczne określające główne kierunki działania, formy międzyzwiązkowej współpracy, popierając słuszne

inicjatywy ogniw związkowych w zakresie lepszego wykonywania zadań produkcyjnych i usług na rzecz rolnictwa, inspirując działalność ogniw związkowych w tej dziedzinie.

Komisja Rolna CRZZ powinna szerzej współdziałać ze wszystkimi komisjami i zespołami CRZZ oraz komisjami rolnymi WKZZ na płaszczyźnie wspólnego rozwiązywania spraw wsi. Wskazane są także okresowe spotkania przedstawicieli zainteresowanych związków w CRZZ, które powinna inicjować Komisja Rolna.

Organem koordynującym współdziałanie branżowych związków zawodowych na terenie województw są WKZZ, które w oparciu o opinie i wnioski komisji rolnej przy WKZZ ustalają aktualne problemy międzyzwiązkowego współdziałania na rzecz rolnictwa i informują CRZZ o realizacji wytycznych Prezydium i Komitetu Wykonawczego CRZZ w tej dziedzinie.

Do zadań WKZZ należą w szczególności:

— popieranie słusznych inicjatyw Związku Zawodowego Pracowników Rolnych i innych branżowych związków, zmierzających do tworzenia dogodnych warunków dla podnoszenia produkcji rolnej,

— przedstawianie uzasadnionych postulatów dotyczących rozwoju rolnictwa miejscowym władzom państwowym i partyjnym,

— współdziałanie z radami narodowymi, ZMW, ZHP i innymi instytucjami i organizacjami działającymi na wsi, w rozwiązywaniu zagadnień społeczno-gospodarczych, kulturalnych i bytowych,

— koordynowanie działalności komisji problemowych WKZZ i branżowych związków zawodowych w rozwiązywaniu spraw rolnych, a między innymi organizowanie spotkań działaczy komisji i związków na szczeblu wojewódzkim i powiatowym, zatwierdzanie planów działania na rzecz rolnictwa, wysłuchiwanie sprawozdań w tej dziedzinie, określanie zasad udziału branżowych związków zawodowych w finansowaniu placówek kulturalno-oświatowych na wsi itp.

Koordynując całokształt działalności związkowej WKZZ powinny zwracać uwagę na to, aby praca związkowa na rzecz rolnictwa nie dublowała zadań wykonywanych przez administrację.

* * *

Niniejsze wytyczne wskazują na niektóre ważniejsze problemy stanowiące płaszczyznę działalności związkowej i międzyzwiązkowej na rzecz rolnictwa. Potrzeby i możliwości działania związkowego są o wiele szersze. Dlatego też wszystkie instancje związkowe i organa samorządu robotniczego zainteresowanych branż powinny w swoich planach działania, w oparciu o specyfikę swego terenu i swojej branży, szeroko uwzględnić to, co można robić na rzecz wzrostu produkcji rolnej. Instancje związkowe powinny również dokonywać okresowych ocen działalności ogniw związkowych i organów samorządu robotniczego w zakresie realizacji niniejszych wytycznych.

115

INSTRUKCJA CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 20 października 1964 r.

w sprawie organizacji, zakresu i zasad działania kontroli społecznej.

Na podstawie § 1 ust. 3 i § 4 ust. 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 7 października 1964 r. w sprawie społecznej kontroli handlu, gastronomii i niektórych usług (Monitor Polski Nr 70, poz. 324) Centralna Rada Związków Zawodowych ustala, co następuje:

I. Organizacja kontroli społecznej.

1. Kontrolę społeczną organizują wojewódzkie (powiatowe) komisje związków zawodowych.

2. Przeprowadzenie przez Państwową Inspekcję Handlową lub prezydium rad narodowych akcji kontrolnych z udziałem kontrolerów społecznych powołanych na podstawie uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 7 października 1964 r. wymaga w zależności od ich zasięgu (kraj, województwo, powiat, dzielnica, osiedle) uzgodnienia z właściwą instancją związków zawodowych (CRZZ, WKZZ, PKZZ) w zakresie tematyki, metod i czasu trwania kontroli.

3. Przy wojewódzkich (powiatowych) komisjach związków zawodowych tworzy się zespoły do spraw kontroli społecznej, w skład których wchodzi:

1) do zespołu wojewódzkiego przedstawiciele: Wojewódzkiej Komisji Związków Zawodowych, Delegatury NIK, Wojewódzkiej Prokuratury, Wojewódzkiej Komendy MO, Wojewódzkiego Inspektoratu PIH, Wydziałów Handlu, Przemysłu, Wojewódzkiego Zrzeszenia (Wydziału) Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej PWRN, Wojewódzkiego Oddziału „Społem” ZSS, Wojewódzkiego Związku Gminnych Spółdzielni, Wojewódzkiego Związku Spółdzielni Pracy, Wojewódzkiego (Okręgowego) Związku Spółdzielni Inwalidów oraz Zarządów Okręgowych Związków Zawodowych Pracowników Handlu i Spółdzielczości, Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego, Służby Zdrowia, Pracowników Państwowych i Społecznych, Pracowników Przemysłu Spożywczego i Cukrowniczego, Pracowników Przemysłu Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego;

2) do zespołu powiatowego przedstawiciele: Powiatowej Komisji Związków Zawodowych, Powiatowej Prokuratury, Powiatowej Komendy MO, Wydziałów Handlu i Przemysłu oraz Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej PPRN oraz kierownicy grup kontrolerów społecznych z większych zakładów pracy;

3) zespół wojewódzki (powiatowy) może zapraszać na posiedzenia przedstawicieli innych zainteresowanych instytucji i organizacji społecznych.

4. Kierownika zespołu wojewódzkiego powołuje Prezydium WKZZ, a kierownika zespołu powiatowego — Prezydium PKZZ. Kierownikiem

zespołu powinien być jeden z członków Prezydium WKZZ (PKZZ).

5. Zespół wojewódzki ustala ogólne plany działania grup kontrolerów społecznych oraz określa kierunki i metody ich pracy w oparciu o okresowe wytyczne ustalone przez CRZZ i Główny Inspektorat Państwowej Inspekcji Handlowej. Zespół powiatowy koordynuje i nadzoruje pracę grup kontrolerów społecznych.

6. Wojewódzkie komisje związków zawodowych (powiatowe komisje związków zawodowych) organizują w porozumieniu z państwowymi organami kontroli lub właściwymi organami prezydiów rad narodowych okresowe szkolenie dla kontrolerów społecznych w zakresie wykonywania funkcji kontrolnych. Wykładowców do szkolenia kontrolerów zapewni Państwowa Inspekcja Handlowa oraz właściwe organa prezydiów rad narodowych (wydziały handlu, wydziały przemysłu, WKC itp.).

7. WKZZ i PKZZ powinny współdziałać z właściwymi komisjami rad narodowych, Komitetami Frontu Jedności Narodu oraz Zarządami Ligi Kobiet w celu organizowania akcji kontrolnych oraz spotkań z konsumentami dla omówienia wyników kontroli i popularyzowania doświadczeń kontrolerów społecznych.

II. Zakres i ogólne kierunki działania grup kontrolerów społecznych.

8. Kontroli podlegają uspołecznione i nieuspołecznione jednostki handlowe, gastronomiczne i usługowe. W uzasadnionych przypadkach kontrola może być przeprowadzona także w jednostkach hurtu i zakładach produkcyjnych. O potrzebie przeprowadzenia kontroli w tych jednostkach decyduje WKZZ (PKZZ) w oparciu o wyniki kontroli uzyskane przez kontrolerów społecznych.

9. Grupy kontrolerów społecznych w czasie pełnienia swych funkcji kontrolnych koncentrują działanie w zależności od charakteru jednostki (placówka handlowa, zakład gastronomiczny, usługowy) na następujących sprawach:

1) organizacji i ciągłości zaopatrzenia w artykuły codziennego użytku, asortymencie, jakości towarów i dań w gastronomii,

2) prawidłowości oznaczeń cenowych na artykułach wystawianych do sprzedaży i zgodności pobieranych cen z obowiązującymi cenami, prawidłowości stosowanych miar i wag oraz stanie narzędzi mierniczych,

3) jakości i terminowości wykonywanych usług oraz zgodności pobieranych cen za usługi z obowiązującymi cennikami dla danej miejscowości i zaszeregowaniem do odpowiedniej kategorii ze szczególnym zwróceniem uwagi na usługi ekspresowe,

4) terminowości i kulturze usług świadczonych na rzecz konsumenta oraz właściwym wykorzystaniu lokalu na cele usługowe,

5) sposobie i terminie załatwiania reklamacji zgłaszanych przez nabywców lub usługobiorców,

6) poziomie sanitarno-higienicznym kontrolowanych placówek i osób w nich zatrudnionych,

7) zabezpieczeniu odpowiednich warunków pracy pracowników (jak urządzenia sanitarne, higieniczne, zaplecze, ogrzewanie, oświetlenie, odzież, apteczki),

8) sposobie i terminowości załatwiania skarg i wniosków konsumentów wpisanych do „Książki skarg i wniosków”.

10. Rodzaje usług objęte kontrolą społeczną zawiera załącznik do niniejszej instrukcji.

III. Zasady działania kontroli społecznej.

11. Kontrolerzy społeczni wykonują powierzone im funkcje w godzinach wolnych od pracy zawodowej. WKZZ (PKZZ) może zarządzić kontrolę w godzinach pracy kontrolera społecznego w wypadku zaistnienia konieczności przeprowadzenia masowych akcji kontrolnych, uzasadnionych sytuacją rynkową (np. wzmoczony wykup towarów) oraz udział w kontrolach organizowanych przez organa kontroli państwowej w szczególnych okolicznościach (np. kontrole punktów skupu owoców i warzyw, zakładów produkcyjnych, hurtowni).

12. Kontrole społeczne dokonywane są co najmniej dwuosobowo. Dla lepszego upowszechnienia doświadczeń przodujących kontrolerów należy stosować wymianę kontrolerów pomiędzy rejonami miasta i sklepami.

13. Kontrole przeprowadzane są na podstawie upoważnień imiennych wystawianych przez PIH lub właściwe organa prezydium rady narodowej (wydział handlu, wydział przemysłu, wydział gospodarki komunalnej i mieszkaniowej) na wniosek WKZZ lub PKZZ. Upoważnienie jest ważne na dzień, na który zostało wystawione. W przypadkach uzasadnionych upoważnienia mogą być wystawiane na okres dłuższy. Upoważnienia są drukami ścisłego zarachowania i ważne są razem z dokumentem pozwalającym ustalić tożsamość kontrolera. Kontrolerzy społeczni po dokonaniu kontroli zwracają upoważnienia organowi, który je wydał.

14. Organ wystawiający upoważnienie (Państwowa Inspekcja Handlowa, właściwy organ prezydium rady narodowej) zaopatruje kontrolerów społecznych przed wyjściem na kontrolę w druki protokołów. Formularze protokołów są drukami ścisłego zarachowania. Rozliczanie się z tych druków obowiązuje organ, który zarządził kontrolę.

15. Dokonywanie kontroli powinno odbywać się w obecności kierownika kontrolowanej jednostki lub osoby upoważnionej do zastępowania go. Kontrola powinna być przeprowadzona w sposób umożliwiający normalne funkcjonowanie kontrolowanej jednostki.

16. Z przebiegu kontroli sporządza się protokół w 3 egz. Protokół podpisują kontrolerzy społeczni oraz kierownik kontrolowanej placówki

lub osoba upoważniona do zastępowania go. Osoby te mają prawo wnieść do protokołu swoje uwagi i wyjaśnienia. O odmowie podpisania protokołu przez kierownika kontrolowanej jednostki lub osobę zastępującą go należy uczynić wzmiankę w protokole. Jeden egzemplarz protokołu pozostawia się za pokwitowaniem kierownikowi kontrolowanej jednostki, a 2 egz. protokołu otrzymuje organ zarządzający przeprowadzenie kontroli.

17. Na podstawie przekazanych materiałów z kontroli odpowiednie wystąpienia do jednostki bezpośrednio nadrzędnej nad kontrolowaną lub innych organów właściwych do rozpatrzenia ujawnionych uchybień opracowuje i kieruje organ wystawiający upoważnienie do przeprowadzenia kontroli (Państwowa Inspekcja Handlowa lub właściwy organ prezydium rady narodowej).

18. Komisja związków zawodowych opracowuje we własnym zakresie wystąpienia pokontrolne w sprawach stwierdzonych uchybień w punktach usługowych nie objętych kontrolą Państwowej Inspekcji Handlowej, a także uchybień w zabezpieczeniu warunków pracy pracowników; w pozostałych sprawach, wymienionych w ust. 8, przekazuje materiały z kontroli organowi wystawiającemu dokumenty upoważniające do przeprowadzenia kontroli.

19. Kontrolerzy społeczni mogą dokonywać kontroli usług remontowo-budowlanych wykonywanych przez administracje domów mieszkalnych — niezależnie od kontroli społecznej, jaką zgodnie z obowiązującymi przepisami sprawują nad działalnością administracji domów mieszkalnych komitety blokowe (domowe, osiedlowe). W czasie dokonywania funkcji kontrolnych w administracjach domów mieszkalnych kontrolerzy społeczni powinni nawiązać kontakt z samorządem mieszkańców, zapewniając współdziałanie w przeprowadzeniu kontroli przedstawicieli komitetów blokowych (domowych, osiedlowych).

IV. Prawa i obowiązki kontrolerów społecznych.

20. Kontrolerzy społeczni upoważnieni są do przeglądania w czasie kontroli dokumentów dotyczących przedmiotu kontroli i żądania od osób zainteresowanych niezbędnych wyjaśnień na piśmie lub ustnie.

21. Kontrolerzy społeczni mogą brać udział w organizowanych przez właściwe instancje związkowe naradach produkcyjnych pracowników jednostek detalicznej sieci handlowej, zakładów gastronomicznych i usługowych oraz spotkaniach z konsumentami mających na celu usprawnienie pracy obsługi konsumentów.

22. Kontrolerzy społeczni mają prawo żądać od organów zarządzających przeprowadzenie kontroli (WKZZ, PKZZ, PIH, właściwy organ prezydium rady narodowej) informacji o nadaniu biegu przekazywanym im sprawom.

23. Kontrolerzy społeczni w czasie wykonywania funkcji kontrolnych w jednostkach spółdzielczych powinni nawiązać kontakty z samorządem spółdzielczym, zapewniając jego współ-

udział w przeprowadzeniu kontroli. W przypadku stwierdzenia w kontrolowanej placówce spółdzielczej nieobecności członków samorządu spółdzielczego, kontrolerzy społeczni powinni wykonywać swoje funkcje kontrolne w ramach przysługujących im uprawnień.

24. Kontrolerzy społeczni są obowiązani do przekazywania właściwym instancjom związkowym do wykorzystania wniosków załóg pracowniczych w sprawie usunięcia asortymentowych braków masy towarowej, dostosowania lokalizacji sieci i godzin pracy placówek handlowych, gastronomicznych i usługowych do potrzeb mieszkańców oraz przekazywania kierownictwu jednostek nadrzędnych swojej opinii o pracy wyróżniających się pracowników kontrolowanych placówek w oparciu o ustalenia w czasie kontroli.

V. Prawa i obowiązki kontrolowanych jednostek.

25. Kierownicy kontrolowanej placówki i jednostki bezpośrednio nadrzędnej mogą zgłaszać do protokołu ustnie lub pisemnie swoje uwagi i wyjaśnienia.

26. Kierownicy kontrolowanej placówki i jednostki bezpośrednio nadrzędnej obowiązani są zapewnić warunki umożliwiające społecznym kon-

trolerom sprawne wykonywanie czynności kontrolnych, a w szczególności udostępnić dokumenty związane z przedmiotem kontroli, jak rachunki, faktury, dowody dostaw, dowody zamówień, książki skarg i wniosków i inne, umożliwić wstęp do poszczególnych pomieszczeń zaplecza oraz udzielać żądanych w czasie kontroli wyjaśnień.

27. Zarząd przedsiębiorstwa (spółdzielni), którego jednostki były kontrolowane, obowiązany jest w terminie określonym we wnioskach pokontrolnych spowodować usunięcie stwierdzonych uchybień i zaniedbań. Zawiadomienia o usunięciu uchybień ujawnionych w toku kontroli, jak również umotywowane wyjaśnienia i zastrzeżenia o niemożności wykonania wniosków z kontroli, zarząd przedsiębiorstwa (spółdzielni) obowiązany jest zgłosić organowi, który zarządził kontrolę, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wniosku.

VI. Przepisy końcowe.

28. Przepisy instrukcji wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Biuletynie Centralnej Rady Związków Zawodowych.

Przewodniczący Centralnej
Rady Związków Zawodowych:
z up. Sekretarz CRZZ: *I. Janiszewska*

Załącznik do instrukcji CRZZ z dnia
20 października 1964 r. w sprawie
organizacji, zakresu i zasad dzia-
łania kontroli społecznej.

WYKAZ USŁUG OBJĘTYCH KONTROLĄ SPOŁECZNĄ

- szewstwo,
- krawiectwo,
- fryzjerstwo,
- kosmetyka,
- pralnictwo,
- chemiczne czyszczenie,
- farbiarstwo,
- kuśnierstwo,
- tapicerstwo,
- stolarstwo meblowe i budowlane,

- zegarmistrzostwo,
- naprawy telewizyjne i radiotechniczne,
- fotografika,
- naprawa wiecznych piór i napełnianie długopisów,
- instalatorstwo gazowe, elektryczne, wodno-kanalizacyjne i centralnego ogrzewania,
- usługi remontowo-budowlane,
- usługi turystyczne,
- usługi szklarskie.

116

INSTRUKCJA

KOMITETU WYKONAWCZEGO CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 20 października 1964 r.

w sprawie trybu powoływania i szkolenia grup kontrolerów społecznych w zakładach pracy.

Na podstawie § 4 ust. 1 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 7 października 1964 r. w sprawie społecznej kontroli handlu, gastronomii i niektórych usług (Monitor Polski Nr 70, poz. 324) Centralna Rada Związków Zawodowych ustala, co następuje:

1. Grupę kontrolerów społecznych powołuje rada zakładowa na okres 1 roku. Skład liczbowy grupy kontrolerów społecznych określa rada zakładowa w zależności od potrzeb i warunków w danym zakładzie pracy. Na kontrolerów spo-

łecznych należy powoływać robotników i pracowników umysłowych o nieposzlakowanej uczciwości, cieszących się zaufaniem swojego środowiska, aktywnych społecznie i dojrzałych politycznie. Funkcja kontrolera społecznego posiada wysoką rangę społeczną. Wyniki pracy kontrolera powinny być brane pod uwagę przy ocenie jego aktywności w działalności społecznej. Na kontrolerów społecznych można również powoływać rencistów odpowiadających wyżej wymienionym warunkom, związanych z zakładem pracy i wyrażających zgodę na pełnienie takiej funkcji. O po-

wołaniu grupy kontrolerów społecznych powiadania rada zakładowa PKZZ, a w mieście wojewódzkim WKZZ.

2. Rada zakładowa może przedłużyć okres kadencji kontrolera społecznego, jeżeli wykazuje się on pozytywnymi wynikami w swojej pracy. Rada zakładowa może odwołać kontrolera społecznego, jeżeli nie wywiązuje się on z powierzonych mu obowiązków. Odwołanie kontrolera społecznego może nastąpić także na wniosek WKZZ i PKZZ.

3. Kierownika grupy kontrolerów społecznych wyznacza rada zakładowa.

4. Kontrolerzy społeczni przed rozpoczęciem funkcji kontrolnych powinni być odpowiednio instruowani przez inspektorów PIH bądź odpowiedzialnych pracowników właściwych wydziałów rad narodowych (handlu, przemysłu, gospodarki komunalnej). Instruktaże szczególnie w miastach powiatowych mogą również przeprowadzać pracownicy kontroli wewnętrznej przedsiębiorstw handlowych. Wojewódzkie komisje związków zawodowych (powiatowe komisje związków zawodowych) organizują w porozumieniu z państwowymi organami kontroli lub prezydiami rad narodowych okresowe szkolenie dla kontrolerów

społecznych w zakresie wykonywania funkcji kontrolnych. Wykładowców do szkolenia kontrolerów społecznych zapewni Państwowa Inspekcja Handlowa oraz właściwe wydziały prezydiów rad narodowych.

5. Rada zakładowa czuwa nad aktywnością grup kontrolerów społecznych, wysłuchuje okresowo sprawozdań grup kontrolerów społecznych, wykorzystuje ich spostrzeżenia i uwagi, wskazując na niedociągnięcia w pracy kontrolowanych placówek oraz sposoby ich usuwania, w celu przedłożenia odpowiednich wniosków nadrzędnym instancjom związkowym i kierownictwu kontrolowanych jednostek. Rada zakładowa informuje załogę o osiągniętych rezultatach w działalności kontrolnej.

6. Rada zakładowa powinna wyróżniać szczególnie zasłużonych kontrolerów społecznych, stosując różne formy wyróżnienia (listy pochwalne, dyplomy itp.) i popularyzować ich wśród załogi.

7. Przepisy instrukcji wchodzą w życie z dniem ogłoszenia.

KOMITET WYKONAWCZY
CENTRALNEJ RADY
ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

DZIAŁ B

117

UCHWAŁA Nr 224 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie postępu ekonomicznego w gospodarce uspołecznionej i organizacji służb ekonomicznych.

(Monitor Polski z dnia 18 sierpnia 1964 r. Nr 55, poz. 260)

(Wyciąg)

W celu wszechstronnej, trwałej poprawy metod gospodarowania i polepszania wyników działalności jednostek i organizacji gospodarki uspołecznionej oraz przyspieszenia tempa wzrostu ekonomicznego gospodarki narodowej, a w szczególności w celu stworzenia warunków sprzyjających inicjatywie w podejmowaniu społecznie celowych i ekonomicznie efektywnych przedsięwzięć gospodarczych, likwidacji marnotrawstwa środków pracy oraz optymalizacji rozwiązań eksploatacyjnych i inwestycyjnych, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Kierownicy właściwych jednostek organizacyjnych (ministerstw, centralnych urzędów, prezydiów rad narodowych, organizacji gospodarczych, przedsiębiorstw oraz innych instytucji prowadzących działalność gospodarczą) wprowadzają w podległych im jednostkach organizacyjnych zasady zawarte w „Wytycznych w sprawie prac nad postępowaniem ekonomicznym w gospodarce uspołecznionej”, stanowiących załącznik do uchwały.

2. Wytyczne, o których mowa w ust. 1, dotyczą uspołecznionych jednostek organizacyjnych

gospodarki narodowej oraz organów administracyjnych prowadzących lub nadzorujących działalność gospodarczą i odnoszą się w szczególności do działalności państwowych (kluczowych i terenowych) przedsiębiorstw przemysłowych i budowlanych, rolnych i leśnych (produkcyjnych, pomocniczo-produkcyjnych i usługowych) oraz do ich organizacji gospodarczych (jednostek nadrzędnych).

§ 3. 1. Służby (komórki) ekonomiczne (funkcje ekonomiczne) powinny być zorganizowane na zasadach ustalonych w wytycznych, o których mowa w § 1, w zainteresowanych jednostkach organizacyjnych w terminach ustalonych przez właściwego ministra, nie później jednak niż w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie uchwały.

2. Służby ekonomiczne zjednoczeń i przedsiębiorstw, kierując się ogólnymi wytycznymi kierowników danej jednostki organizacyjnej i posiadanych doświadczeniem, przystępują niezwłocznie do przeprowadzenia szczegółowej analizy stanu ekonomicznego i aktualnie stosowanych metod działalności swej jednostki macierzystej

i jednostek podległych pod kątem zgodności z zasadami zawartymi w wytycznych, o których mowa w § 1.

3. Analiza ta powinna w szczególności zmierzać do:

1) nakreślenia obrazu aktualnej sytuacji gospodarczej danej jednostki organizacyjnej (organizacji gospodarczej) oraz do wykrycia przyczyn ewentualnych strat i wad w obecnym stanie ekonomicznym i w metodach gospodarki przedsiębiorstwa (branży) oraz w razie ich stwierdzenia do opracowania i przedstawienia kierownikowi danej jednostki organizacyjnej wniosków zmierzających do natychmiastowego usunięcia szczególnie drastycznych zjawisk niegospodarności i marnotrawstwa;

2) opracowania na rok 1965 doraźnego programu poprawy ekonomiki określonych odcinków działalności w świetle obowiązujących wskaźników planowych, zmierzając do ich polepszenia oraz poprawy ogólnych wyników gospodarczych danej jednostki organizacyjnej (branży) uwzględniając wyniki przedzjazdowej dyskusji; ważniejsze zadania tego programu powinny być włączone do planów gospodarczych (planów rozwoju techniki) odpowiednich okresów.

4. Zjednoczenia, kierując się wytycznymi uchwały i w wyniku przeprowadzonej analizy opracują i przedstawią swej jednostce nadrzędnej wnioski i projekty zmierzające do usunięcia przyczyn wad w metodach gospodarki branży, których zjednoczenie samo nie jest w stanie wyeliminować (§ 4), ze szczególnym podkreśleniem specyficznych warunków działalności branży.

7. Zgłoszone przez poszczególne osoby lub opracowane przez zespoły pracownicze szczególnie efektywne i społecznie przydatne pomysły racjonalizujące działalność gospodarczą lub poprawiające rozwiązania opracowywane w trybie ust. 3 i 4 podlegają nagradzaniu na zasadach ogólnych z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego zainteresowanej jednostki organizacyjnej (organizacji gospodarczej).

8. Dla realizacji nie ujętych planami, pilnych, uzasadnionych przedsięwzięć postępu ekonomicznego, których ostatecznego wyniku gospodarczego nie da się przewidzieć, jednostki organizacyjne uprawnione są podejmować kroki zmierzające do ich wykonania, wykorzystując posiadane środki.

§ 4. 1.

3. Główni (naczelnicy) ekonomiści w przedsiębiorstwach (zjednoczeniach) i pracownicy na analogicznych stanowiskach oraz odpowiedzialni pracownicy innych komórek organizacyjnych służby ekonomicznej mają obowiązek przeprowadzania rachunku ekonomicznego inicjowanych, planowanych przez nie lub realizowanych ważniejszych przedsięwzięć gospodarczych, stosując metodę właściwą dla tego rodzaju przedsięwzięcia (uproszczoną, kompleksową, makroekonomiczną — stosownie do zasad zawartych w wytycznych stanowiących załącznik do uchwały). Dokumentacja rachunkowa powinna być podpisana i dołączona do akt sprawy.

§ 5. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) określą w drodze zarządzeń, w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac oraz właściwymi organami związków zawodowych, w podległych organizacjach gospodarczych i przedsiębiorstwach stanowiska, które powinny być obsadzone przez ekonomistów posiadających wyższe lub średnie wykształcenie ekonomiczne. Do stanowisk tych należy zaliczyć w szczególności: głównego (naczelnego) ekonomistę, jego zastępcę, głównego księgowego, kierowników działów (wydziałów, sekcji): planowania, zatrudnienia i płac, finansów, księgowości, zaopatrzenia i zbytu.

2. Na stanowiskach, o których mowa w ust. 1, mogą być również zatrudnieni:

1) pracownicy posiadający inny odpowiedni rodzaj studiów wyższych (lub średnich), jeśli studia te dają zakres wiadomości i umiejętności wymaganych na odpowiednich stanowiskach służby ekonomicznej (np. studia techniczne, prawnicze, rolnicze, handlowe, studia z zakresu planowania, organizacji, statystyki i księgowości, uwzględniające przedmioty ekonomiczne),

2) praktycy o wieloletnim stażu (co najmniej 10-letnim) zatrudnieni w służbie ekonomicznej, wykazujący dużą znajomość problematyki ekonomicznej wymaganej na ich stanowisku, stosownie do zarządzeń przewidzianych w ust. 1.

3. Pracownicy nie posiadający wykształcenia ekonomicznego lub warunków przewidzianych w ust. 2, a zajmujący stanowiska zastrzeżone dla ekonomistów, powinni uzupełnić swe wykształcenie w ciągu 5 lat od wejścia w życie uchwały.

4. W razie niemożności uzupełnienia wykształcenia w terminach, o których mowa w ust. 3, z przyczyn od pracownika niezależnych, pracownik może za zgodą jednostki nadrzędnej uzyskać przedłużenie terminu pod warunkiem należytego wywiązywania się z obowiązków pełnionych w służbie ekonomicznej.

§ 6. 1. Kierownicy przedsiębiorstw i organizacji gospodarczych przesuną na stanowiska służby ekonomicznej pracowników posiadających odpowiednie wykształcenie ekonomiczne i potrzebne na danym stanowisku wiadomości praktyczne, a dotychczas nienależycie wykorzystanych.

2. Jeśli liczba pracowników posiadających kwalifikacje ekonomiczne nie wystarczy na obsadzenie wszystkich stanowisk służby ekonomicznej, zaleca się skoncentrowanie ich w jednej komórce organizacyjnej dla opracowywania najważniejszych dla danej jednostki organizacyjnej zagadnień z zakresu służby ekonomicznej.

3. W jednostkach organizacyjnych nie posiadających ekonomistów o odpowiednich kwalifikacjach, mogą być wykorzystywani w miarę potrzeby — do czasu zatrudnienia stałego ekonomisty o odpowiednich kwalifikacjach — tymczasowi doradcy ekonomiczni lub konsultanci w określonych pracach, na zasadach uregulowanych odrębnymi przepisami.

§ 7. 1. Właściwe ministerstwa (urzędy centralne) zorganizują w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac przy współpracy szkół wyższych, placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk, instytutów resortowych i organizacji naukowych oraz zawodowych odpowiednie formy szkolenia i przeprowadzą doskonalenie kadr kierowniczych przedsiębiorstw państwowych i organizacji gospodarczych, dla których wymagane są kwalifikacje ekonomiczne.

2. Formy szkolenia, o których mowa w ust. 1, powinny być dostosowane do istniejącego poziomu i kwalifikacji kadr i doprowadzić do osiągnięcia wiadomości teoretycznych i praktycznych wymaganych na danym stanowisku.

3. Szkolenie powinno być organizowane systematycznie z wykorzystaniem najnowszych osiągnięć nauki i praktyki, a uzyskane wiadomości potwierdzane świadectwem.

4. Szkolenie powinno obejmować zarówno:

1) specjalności ekonomiczne i pokrewne (np. z zakresu ekonomiki i organizacji zarządzania, planowania, programowania produkcji, ekonometrii, gospodarki materiałowej i energetycznej, finansowania, informacji techniczno-ekonomicznej, analizy ekonomicznej itd.), jak też

2) wiadomości ściśle związane z ekonomiką danej branży (np. organizacji produkcji, technologii, rekonstrukcji organizacyjno-technicznej, koordynacji branżowej, obrotu towarowego itp.).

5. Programy i czas trwania oraz organizacja szkolenia powinny być zróżnicowane w zależności od posiadanych kwalifikacji i rodzaju kwalifikacji wymaganych na danych stanowiskach.

6. W celu systematycznego doskonalenia

i bieżącego uzupełniania wiadomości zaleca się urządzenie okresowo dla kadr kierowniczych seminariów poświęconych przedyskutowaniu aktualnych zagadnień i rozwiązań oraz najświeższych osiągnięć z dziedziny metodyki i organizacji pracy służby ekonomicznej w kraju i za granicą.

7. Zaleca się tworzenie zakładowych kół ekonomistów, dbających o poziom fachowy i ułatwiających samokształcenie swych członków. Koła organizują biblioteki, prenumerują czasopisma fachowe, urządzają seminaria, dyskusje, konferencje, konkursy na najlepsze rozwiązania problemów gospodarczych przedsiębiorstw lub ich zgrupowań itp. Polskie Towarzystwo Ekonomiczne powinno stać się organizacją społeczną zrzeszającą szeroki aktyw ekonomistów działających na polu gospodarczym, teoretyczno-naukowym i dydaktycznym. Dyrektorzy jednostek gospodarki uspołecznionej powinni udzielić pomocy i otoczyć opieką działalność zakładowych kół ekonomistów.

§ 8. Komitet Pracy i Płac w terminie 1 roku od wejścia w życie uchwały opracuje w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego i właściwymi ministrami (kierownikami centralnych urzędów) wzorcowe programy doskonalenia kadr kierowniczych w dziedzinach ekonomicznych i organizacyjnych, przeprowadzi instruktaż dydaktyczny i metodologiczny wykładowców dla form szkolenia przewidzianych w § 7 oraz opracuje wzorcowe pomoce naukowe.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

Załącznik do uchwały nr 224 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. (poz. 260).

WYTYCZNE W SPRAWIE PRAC NAD POSTĘPEM EKONOMICZNYM W GOSPODARCE USPOŁECZNIONEJ

I. Przepisy ogólne.

§ 2. Ilekroć w wytycznych jest mowa o:

6) przedsięwzięciach społecznie uzasadnionych (celowych) — należy przez to rozumieć przedsięwzięcia gospodarcze opłacalne lub nieopłacalne dla danej jednostki organizacyjnej, służące zaspokojeniu potrzeb materialnych i kulturalnych obywateli, podejmowane dla realizacji celów określonych w planach, wytycznych Rządu, organów administracji państwowej oraz przepisach prawnych lub dla zabezpieczenia innego, ważnego interesu społecznego (np. dla poprawy poziomu życiowego obywateli, zapewnienia wymaganych warunków bezpieczeństwa i higieny pracy, higieny żywienia, stworzenia podaży artykułów brakujących na rynku, poprawy warunków bytowych, zdrowotnych i kulturalnych itp.);

II. Ogólne wytyczne racjonalnego gospodarowania.

§ 6. Bezpośredni inicjatorzy rozwiązania lepszego, nie stosowanego dotychczas, a przynoszącego znaczne efekty

ekonomiczne i społeczne, mogą otrzymać dodatkowe nagrody z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego na zasadach ogólnych.

§ 7. 1.

4. Ocena realizacji zadań, przedsięwzięć i uzyskanych efektów ekonomicznych powinna być wykorzystana przy ustalaniu premii i przyznawaniu nagród z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego dla realizatorów.

7. Programy postępu ekonomicznego oraz projekty poszczególnych ważniejszych przedsięwzięć gospodarczych powinny być rozpatrywane kolegiąlnie przez właściwy do tego organ danej jednostki organizacyjnej (organ samorządu robotniczego przedsiębiorstwa, kolegium lub radę techniczno-ekonomiczną zjednoczenia, kolegium ministerstwa, prezydium rady narodowej). O wyborze formy kolegiąlnego rozpatrzenia analizy i trybie realizacji wniosków decyduje kierownik danej jednostki organizacyjnej, który w ramach swych uprawnień podejmuje ostateczną decyzję wykonawczą.

§ 8. 1. Każda jednostka organizacyjna obowiązana jest przeprowadzać okresowe analizy i oceny ekonomiczne swej działalności oraz działalności jednostek podporządkowanych w terminach ustalonych przez właściwego ministra (prezydium wojewódzkiej rady narodowej). Zaleca się przeprowadzanie tych analiz:

1) co miesiąc, w rozmiarze ograniczonym do najważniejszych dla badanej jednostki wskaźników techniczno-ekonomicznych, niezbędnym dla oceny działalności gospodarczej (planowej i pozaplanowej); wnioski w tej sprawie przedstawia kierownikowi danej jednostki organizacyjnej służba ekonomiczna; podlegają one omówieniu na posiedzeniu organu samorządu robotniczego;

2) co kwartał — szczegółowej analizy głównych elementów i wyników działalności gospodarczej, m. in. na podstawie sprawozdań finansowych, sprawozdań ogólnych i statystyki; wnioski z analizy przedstawia kierownikowi służba ekonomiczna na podstawie informacji i wniosków zainteresowanych komórek organizacyjnych; kierownik jednostki organizacyjnej referuje najważniejsze zagadnienia na konferencji samorządu robotniczego (innych organów kolegialnych);

3) raz w roku — kompleksowej analizy i oceny sytuacji gospodarczej danej jednostki organizacyjnej (przedsiębiorstwa, branży, regionu, resortu), pod kątem działalności własnej i jej związków z innymi ogniwami gospodarczymi w zakresie realizacji podstawowych jej zadań i celów (np. produkcji na potrzeby kraju i na eksport); sytuację gospodarczą ocenia konferencja samorządu robotniczego z udziałem rady techniczno-ekonomicznej przedsiębiorstwa lub innych właściwych organów kolegialnych.

§ 9. 1.

7. Zachęty materialne (nagrody, premie) z tytułu realizacji usprawnień ekonomicznych powinny być przyznawane pracownikom realizującym bezpośrednio te przedsięwzięcia, tj. za wykonanie konkretnych zadań.

8. Pomysły, o których mowa w ust. 7, podlegają wynagradzaniu z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego na obowiązujących zasadach.

9. Komórka służby ekonomicznej wyznaczona przez kierownika danej jednostki organizacyjnej prowadzi ewidencję zgłoszonych wniosków, dokumentację dotyczącą ich oceny i realizacji oraz załatwia formalności związane z przyznaniem przysługujących nagród.

§ 10. 1.

6. Reżim ekonomiczny oraz wydawane na jego podstawie polecenia są wiążące dla pracowników jednostki organizacyjnej.

III. Zasady organizacji służb ekonomicznych.

§ 11. 1. Funkcje związane z opracowywaniem zagadnień ekonomicznych, projektów i analiz ekonomicznych, racjonalizacją metod gospodarowania, stosowaniem rachunku ekonomicznego, optymalizacją przedsięwzięć gospodarczych itp. wykonywane są zarówno w układzie kompleksowym, dotyczącym działalności gospodarczej całej jednostki organizacyjnej (branży, regionu itd.), jak i w układzie wycinkowym, obejmującym poszczególne rodzaje działalności lub komórki organizacyjne, niezależnie od ich zakresu działania oraz kwalifikacji zawodowych zatrudnionych w nich pracowników.

2. Funkcje, o których mowa w ust. 1, wykonują kie-

rownicy jednostek i komórek organizacyjnych oraz pracownicy służby ekonomicznej.

3. Służba ekonomiczna powinna być zorganizowana we wszystkich jednostkach organizacyjnych w zakresie wymaganym dla danego rodzaju działalności, tj. bądź w formie wydzielonych komórek organizacyjnych i stanowisk pracy, bądź w formie funkcji wykonywanych przez przedmiotowo właściwe komórki organizacyjne i stanowiska pracy.

§ 12. 1. Służba ekonomiczna może składać się:

1) z zastępcy kierownika danej jednostki organizacyjnej do spraw ekonomicznych; w przedsiębiorstwach i zjednoczeniach funkcje te sprawuje główny ekonomista, zastępca dyrektora przedsiębiorstwa (naczelnny ekonomista, zastępca dyrektora zjednoczenia);

2) z wydzielonej komórki organizacyjnej (ekonomicznej, ekonomiki i planowania, planowania gospodarczego), obejmującej kompleksowo zagadnienia ekonomiczne dotyczące jednostki organizacyjnej jako całości i jej związków gospodarczych z innymi jednostkami organizacyjnymi, zwanej dalej „komórką ekonomiczną”;

3) pracowników posiadających kwalifikacje ekonomiczne, zatrudnionych w komórkach organizacyjnych o różnym przedmiocie działania, wykonujących, w ramach zakresu działania tej komórki i na jej potrzeby, funkcje służby ekonomicznej.

2. W zależności od potrzeb i rozmiarów problematyki służba ekonomiczna może składać się ze wszystkich lub tylko niektórych rodzajów komórek albo stanowisk wymienionych w ust. 1 pkt. 1, 2 i 3.

3. Pracownicy służby ekonomicznej działający w ramach przedmiotowo właściwych komórek organizacyjnych opracowują zagadnienia ekonomiczne na zasadach metodologicznych ustalonych dla tej służby i współdziałają w tym zakresie z ogólną komórką ekonomiczną lub zastępcą kierownika jednostki organizacyjnej do spraw ekonomicznych.

4. Szczegółowe zadania i podział pracy w służbie ekonomicznej oraz jej strukturę organizacyjną ustala kierownik danej jednostki organizacyjnej na zasadzie postanowień uchwały oraz w trybie obowiązujących przepisów.

§ 13. 1. W dużych przedsiębiorstwach państwowych oraz zjednoczeniach powinno istnieć stanowisko głównego (naczelnego) ekonomisty.

2. Do zadań głównego (naczelnego) ekonomisty należy ustalanie wytycznych metodologicznych do prac służby ekonomicznej danej jednostki organizacyjnej (branży), inicjowanie ważniejszych prac ekonomicznych i przedsięwzięć mających na celu polepszenie metod i wyników gospodarowania, instruowanie pracowników służby ekonomicznej w tym zakresie, sprawdzanie przestrzegania wytycznych i zasad prawidłowej gospodarki oraz koordynacja ważniejszych przedsięwzięć i prac ekonomicznych w przedsiębiorstwie (zjednoczeniu), jak np. planistycznych, analitycznych, międzyzakładowych itp.

3. Główny (naczelnny) ekonomista jest podstawowym organem danej jednostki organizacyjnej inicjującym i wdrażającym zadania postępu ekonomicznego oraz kierującym analizą celowości ekonomiczno-społecznej, badaniem efektywności ekonomicznej i zgodności planowania i gospodarowania z ogólnymi zasadami rachunku ekonomicznego i racjonalnej gospodarki.

4. Głównemu (naczelnemu) ekonomście przysługuje prawo wglądu i opiniowania wszelkich projektowanych i realizowanych przedsięwzięć gospodarczych przedsię-

biorstwa (branży) oraz przedstawiania swemu zwierzchnikowi wniosków o zaniechanie przedsięwzięć nieracjonalnych.

5. Ministrowie na wniosek dyrektorów zjednoczeń określają, w których przedsiębiorstwach powinny istnieć stanowiska głównego ekonomisty.

§ 14. 1. Głównemu (naczelnemu) ekonomiście podlega z reguły bezpośrednio komórka ekonomiczna.

2. Zaleca się bezpośrednio podporządkowywanie głównemu (naczelnemu) ekonomiście nadto następujących komórek organizacyjnych (spraw):

- 1) planowania gospodarczego (perspektywicznego, wieloletniego i okresowego);
- 2) zatrudnienia i płac;

3) kosztów i cen;

4) sprawozdawczości i statystyki;

5) finansowania (z uwzględnieniem przepisów uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych — Monitor Polski Nr 58, poz. 278).

3. Kierownik jednostki organizacyjnej może powoływać dla określonych kompleksowych lub trudniejszych opracowań ekonomicznych czasowe grupy robocze złożone z odpowiednich pracowników przedsiębiorstwa i fachowców zaproszonych z zewnątrz.

118

UCHWAŁA Nr 226 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie środków zmierzających do przeciwdziałania wadliwej produkcji i kierowaniu do obrotu wyrobów złej jakości.

(Monitor Polski z dnia 18 sierpnia 1964 r. Nr 55, poz. 262)

(Wyciąg)

Przeprowadzona analiza jakości niektórych wyrobów wykazała, że duża część wypadków złego stanu jakościowego spowodowana jest głównie wadliwą bądź przestarzałą konstrukcją, recepturą lub technologią wyrobu czy też zastosowanym materiałem, a także złym wykonaniem w stosunku do obowiązujących wymagań techniczno-produkcyjnych. W celu zasadniczej poprawy jakości produkcji, zarówno przeznaczonej na potrzeby krajowe, jak i na eksport — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 5. 1. Zwraca się uwagę na konieczność ścisłego, bezwzględnie przestrzegania i kontrolowania obowiązującej zasady, że za jakość wyrobu, zgodnie z przepisami oraz warunkami technicznymi, recepturą, dokumentacją konstrukcyjną i technologiczną, ponoszą odpowiedzialność kierownicy właściwych produkcyjnych jednostek organizacyjnych (przedsiębiorstw, spółdzielni) oraz kierownicy komórek produkcyjnych i podlegli im pracownicy, w ramach swego zakresu działania, posiadanych uprawnień i ustalonego zakresu odpowiedzialności.

2. Za dopuszczenie do produkcji materiałów (surowców, tworzyw, półwyrobów) nie odpowiadających wymaganiom ustalonym dla danego materiału (wyrobu), za przepuszczenie półwyrobów wykazujących wady i usterki pomiędzy różnymi operacjami procesu produkcyjnego w przedsiębiorstwie oraz za dopuszczenie do wysyłki wyrobów (półwyrobów) niezgodnych z obowiązującymi warunkami technicznymi, recepturą, dokumentacją techniczną itp. odpowiedzialność ponosi dyrektor przedsiębiorstwa produkcyjnego oraz podległe dyrektorowi komórki organizacyjne i pracownicy wykonujący w przedsiębiorstwie funkcje kontroli technicznej albo nadzoru nad jakością wyrobów w ramach ich zakresu działania.

3. Każda reklamacja, zgłoszona producentowi wyrobu przez bezpośredniego użytkownika lub przez organizacje handlowe, powinna być przez

producenta zarejestrowana oraz wszechstronnie i obiektywnie zbadana pod kątem widzenia:

1) zaspokojenia słusznych roszczeń nabywcy,

2) poprawy jakości wyrobów na przyszłość,

3) wyciągnięcia konsekwencji w stosunku do winnych wyprodukowania i dopuszczenia do obrotu wyrobów złej jakości.

4. Rejestr reklamacji powinien być prowadzony w każdym przedsiębiorstwie produkcyjnym lub jednostce nadrzędnej.

5. Dyrektor przedsiębiorstwa produkcyjnego ma obowiązek przedstawiania na naradach organu samorządu robotniczego sprawozdań i wniosków dotyczących reklamacji, zapłaconych odszkodowań i wniosków w sprawie poprawy jakości wyrobów.

§ 6. 1.

3. Zagadnienia poprawy jakości wyrobów powinny wejść do planów prac:

1) organów samorządu robotniczego w przedsiębiorstwach dostawców i odbiorców,

2) kolegiów i rad techniczno-ekonomicznych zjednoczeń, przedsiębiorstw dostawców i odbiorców,

3) kolegiów ministerstw (urzędów centralnych).

§ 9. 1.

4. W razie niepodjęcia przez dostawcę w terminie przedsięwzięć przewidzianych w ust. 3 lub powtórnego stwierdzenia złej jakości tych samych wyrobów w obrocie, jednostka nadrzędna ma obowiązek przeprowadzenia kontroli w celu stwierdzenia przyczyn i wyciągnięcia konsekwencji służbowych w stosunku do winnych. Informacje w tej sprawie przedstawia jednostka nadrzędna dostawcy właściwemu ministrowi.

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

119

UCHWAŁA Nr 239 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 sierpnia 1964 r.

w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego.*(Monitor Polski z dnia 29 sierpnia 1964 r. Nr 58, poz. 274)*

W celu jednolitego unormowania zasad kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych oraz wzmoczenia dyscypliny w tym zakresie Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Za kursowe szkolenie lub doskonalenie zawodowe w rozumieniu niniejszej uchwały uważać należy prowadzone przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, zwane dalej „państwowymi jednostkami organizacyjnymi”, oraz prowadzone przez organizacje spółdzielcze i społeczne na zlecenie przedsiębiorstw:

- 1) kursy zawodowe z częściowym lub całkowitym oderwaniem od pracy,
- 2) kursy zawodowe bez oderwania od pracy,
- 3) kursy korespondencyjne (zaoczne),
- 4) kursokonferencje.

§ 2. 1. Przez kursy zawodowe z oderwaniem od pracy rozumie się kursy prowadzone w zasadzie bezpośrednio w zakładach pracy lub w ośrodkach szkolenia kursowego, przy czym uczestnicy kursu w czasie jego trwania nie pełnią swoich obowiązków służbowych. Przez kursy zawodowe bez oderwania od pracy rozumie się kursy prowadzone w zakładach pracy lub poza tymi zakładami w czasie wolnym od obowiązków służbowych.

2. Czas trwania kursów, o których mowa w ust. 1, ustala się w granicach od 30 do 600 kursogodzin. W ogólnej liczbie kursogodzin uwzględnia się liczbę godzin wykładów i ćwiczeń łącznie, które wynikają z programu kursów. Prowadzenie kursów obejmujących więcej niż 600 kursogodzin wymaga decyzji właściwego ministra.

3. Przez kursy korespondencyjne (zaoczne) rozumie się takie kursy, na których nauka odbywa się z materiałów nauczania, rozesłanych uczestnikom przez kierownictwo kursu, a poza tym kursantom udzielana jest ewentualna pomoc w formie repetycji i kolokwii w punktach (ośrodkach) konsultacyjnych.

4. Przez kursokonferencje rozumie się trwające do 3 dni szkolenie o określonej tematyce, obejmujące zamknięty cykl wykładów. Konferencje robocze, organizowane w celu przeprowadzenia doraźnego instruktażu, nie są szkoleniem w rozumieniu § 1.

5. Przez kursy zlecone organizacjom spółdzielczym, społecznym i państwowym jednostkom organizacyjnym należy rozumieć prowadzone przez te organizacje i jednostki kursy zawodowe, których koszty pokrywane są w całości lub w części z opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa państwowe w związku z uczestnictwem w kursach pracowników przedsiębiorstwa.

6. Przy zleceniu szkolenia organizacji społecznej stosuje się odpowiednio przepis § 3 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

28 lipca 1959 r. w sprawie zasad udzielania dotacji budżetowych organizacjom społecznym oraz kontroli wykorzystania tych dotacji (Dz. U. Nr 52, poz. 313 z późniejszymi zmianami).

§ 3. Ustala się następujące stopnie kursów:

- 1) kursy I stopnia,
- 2) kursy II stopnia,
- 3) kursy III stopnia.

§ 4. 1. Kursy I stopnia obejmują:

- 1) przyuczenie lub naukę zawodu robotników,
- 2) podwyższenie kwalifikacji robotników.

2. Kursy II stopnia obejmują:

- 1) podwyższenie kwalifikacji robotników, których praca wymaga wysokich kwalifikacji zawodowych,
- 2) podwyższenie kwalifikacji pracowników, których praca wymaga wykształcenia średniego.

3. Kursy III stopnia obejmują podwyższenie kwalifikacji pracowników, których praca wymaga kwalifikacji na poziomie wyższych studiów.

§ 5. Podstawową formą szkolenia lub doskonalenia zawodowego pracowników są kursy bez oderwania od pracy.

§ 6. 1. Właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Oświaty — w zakresie kursów na poziomie nie przekraczającym wykształcenia średniego, lub Ministrem Szkolnictwa Wyższego — w zakresie kursów na poziomie wyższym od wykształcenia średniego, określi państwowe jednostki organizacyjne, które mogą prowadzić kursy zawodowe z oderwaniem od pracy. W tym samym trybie powinny być określone warunki prowadzenia tych kursów.

2. Właściwy minister może w porozumieniu z Ministrem Oświaty lub Ministrem Szkolnictwa Wyższego wyrazić zgodę na zlecenie przez podległe lub nadzorowane przedsiębiorstwo państwowe prowadzenia określonego kursu z oderwaniem od pracy — organizacji społecznej lub spółdzielczej.

3. Kursy z oderwaniem od pracy powinny być prowadzone w ośrodkach kursowych lub w zakładach pracy, odpowiednich co do kierunków i specjalności doszkalania na danym kursie oraz wyposażonych w odpowiedni sprzęt, pomoce naukowe i dysponujących właściwą kadrą wykładowców.

4. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do ustalenia w porozumieniu z Ministrem Finansów, Centralną Radą Związków Zawodowych oraz ministrami, którym podlegają domy akademickie, zasad i trybu organizowania kursów zawodowych w domach akademickich oraz ośrodkach wczasowych i wypoczynkowych.

§ 7. Prowadzenie kursów międzyresortowych wymaga w każdym wypadku decyzji właściwego ministra, z wyjątkiem kursów branżowych, których prowadzenie wymaga decyzji dyrektora wio-

dającego zjednoczenia lub dyrektora wiodącego zakładu pracy, które prowadzą kurs zawodowy.

§ 8. Prowadzenie kursów na innych zasadach niż ustalone w niniejszej uchwale wymaga w każdym wypadku decyzji właściwego ministra, wydanej w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 9. Ministerstwa, urzędy centralne i prezydium rad narodowych, którym podlegają ośrodki szkolenia kursowego, których koszty utrzymania pokrywane są z budżetu, jeżeli te ośrodki nie są w pełni wykorzystywane na prowadzenie własnych kursów, zobowiązane są do udostępnienia tych ośrodków innym resortom i prezydium rad narodowych w drodze wzajemnego porozumienia dla umożliwienia im organizowania szkolenia kursowego z oderwaniem od pracy.

§ 10. 1. Przedsiębiorstwa państwowe mogą zlecać prowadzenie kursów zawodowych dla pracowników tych przedsiębiorstw — organizacjom spółdzielczym lub społecznym, które otrzymają zezwolenie wydane przez właściwe organy oświatowe na szkolenie pracowników przedsiębiorstw państwowych.

2. Zjednoczenia (jednostki równorzędne) mogą w wyjątkowych wypadkach, za zgodą właściwego ministra, zlecać prowadzenie kursów zawodowych dla pracowników tych zjednoczeń — organizacjom, o których mowa w ust. 1, tylko w zakresie kursów III stopnia.

3. Kursy na rzecz kilku przedsiębiorstw mogą być prowadzone lub organizowane przez zjednoczenie albo zjednoczenie wiodące dla uczestników porozumienia branżowego ze środków zalimitowanych dla przedsiębiorstw.

§ 11. 1. Państwowe jednostki organizacyjne nie będące przedsiębiorstwami nie mogą zlecać organizacjom spółdzielczym i społecznym prowadzenia kursów zawodowych dla swoich pracowników.

2. Zlecenie organizacjom spółdzielczym i społecznym prowadzenia wspólnych kursów zawodowych dla pracowników przedsiębiorstw państwowych i zjednoczeń (§ 10. ust. 1 i 2) może nastąpić jedynie w wypadkach wyjątkowych, a w szczególności gdy brak jest warunków do prowadzenia szkolenia w państwowych zakładach pracy lub państwowych ośrodkach szkoleniowych.

3. Przedsiębiorstwa państwowe i zjednoczenia nie mogą zlecać organizacjom spółdzielczym i społecznym prowadzenia kursów zawodowych dla swoich pracowników w zakresie takich kierunków i specjalności szkolenia, jakie na danym terenie są prowadzone przez państwowe jednostki organizacyjne, chyba że nie dysponują one wolnymi miejscami w danym roku.

§ 12. 1. Państwowe jednostki organizacyjne nie mogą ponosić opłat za szkolenie przygotowujące do egzaminów wstępnych do szkół średnich lub wyższych oraz nie związane bezpośrednio z wykonywaniem zawodu w przedsiębiorstwie lub zjednoczeniu, w którym pracownik jest zatrudniony.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do kursów organizowanych dla kandydatów kierowanych na studia zagraniczne.

§ 13. 1. Koszty skryptów, książek, poradników itp. pomocy naukowych przeznaczonych do użytku osobistego uczestników kursów powinny być opłacane przez uczestników kursów i nie mogą być wliczone do opłat za szkolenie, ponoszonych przez przedsiębiorstwo.

2. Wyjątki od zasady ustalonej w ust. 1 mogą być stosowane w wypadkach określonych przez Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 14. 1. Zezwolenia na prowadzenie przez organizacje spółdzielcze i społeczne kursów zleconych na poziomie nie przekraczającym wykształcenia średniego, udzielają organy administracji szkolnej według zasad określonych przez Ministra Oświaty.

2. Zezwolenia na prowadzenie przez organizacje spółdzielcze i społeczne kursów zleconych na poziomie wyższym od wykształcenia średniego udzielają kuratorzy okręgów szkolnych na podstawie opinii instytucji, których wykaz i tryb ich działania dla poszczególnych specjalności i terenów ustali Minister Szkolnictwa Wyższego.

3. Udzielanie zezwolenia przez organy administracji szkolnej prezydium rad narodowych nie jest wymagane na prowadzenie zleconego kursu z oderwaniem od pracy w wypadkach, o których mowa w § 6 ust. 2. Kursy te podlegają tylko rejestracji w organach administracji szkolnej.

4. Zezwolenie na prowadzenie kursu nie może być udzielone w wypadkach, gdy:

1) prowadzenie kursu wykracza poza ustawowy lub statutowy zakres działania jednostki organizującej kurs,

2) prowadzenie kursu nie jest uzasadnione potrzebami społecznymi bądź gospodarczymi,

3) ze względu na program, czas trwania oraz kwalifikacje prowadzących zajęcia kurs nie gwarantuje zrealizowania założonych celów podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

5. Wniosek o zezwolenie na prowadzenie kursu zleconego instytucja organizująca kurs składa w kuratorium okręgu szkolnego, na którego terenie ma być kurs prowadzony.

6. Wniosek o zezwolenie na prowadzenie kursu zleconego powinien zawierać w szczególności:

1) program kursu,

2) czas trwania i miejsce prowadzenia kursu,

3) nazwiska osób przewidzianych do prowadzenia zajęć, ich kwalifikacje, zawód, stanowisko w zawodzie i miejsce pracy,

4) oświadczenie, że wysokość opłat za uczestnictwo została skalkulowana zgodnie z obowiązującymi przepisami.

7. Szczegółowy tryb składania i załatwiania wniosków o udzielenie zezwoleń na prowadzenie kursów zleconych ustali Minister Oświaty.

8. Organy administracji szkolnej obowiązane są udzielać odpowiedzi na zgłoszone wnioski w ciągu miesiąca od dnia zgłoszenia.

9. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen określi w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej uchwały w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, Ministrem Finansów i Ministrem Oświaty zasady ustalania opłat

za prowadzenie kursów zawodowych przez organizacje spółdzielcze i społeczne.

§ 15. Okresem planowania kursów zawodowych jest rok kalendarzowy.

§ 16. 1. Projekt zbiorczego planu szkolenia kursowego opracowuje Minister Oświaty w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz właściwymi ministrami i przesyła w ustalonych terminach do Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w celu włączenia do narodowego planu gospodarczego.

2. Konieczne zmiany w planie kursowego szkolenia w okresie jego realizacji zatwierdza minister (kierownik urzędu centralnego). Zmiany te mogą być dokonywane tylko w ramach przyznaczonych środków finansowych.

§ 17. Szczegółowe zasady finansowania kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego oraz księgowania związanych z nim wydatków ustali Minister Finansów w drodze zarządzenia.

§ 18. 1. W planach finansowych przedsiębiorstw państwowych w pozycji zawierającej wydatki na kursowe szkolenie powinna być limitowana i wyodrębniona w każdym przedsiębiorstwie wysokość dopuszczalnych wydatków na kursy zawodowe (również zaoczne) i kursokonferencje zlecone organizacjom spółdzielczym, społecznym i państwowym jednostkom organizacyjnym.

2. Wysokość wydatków, o których mowa w ust. 1, limitowana jest kwotą wynikającą z przemnożenia planowanej liczby pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie przez przeciętną roczną stawkę wydatku liczoną na 1 zatrudnionego pracownika. Wysokość tych stawek określa dla poszczególnych resortów załącznik nr 1 do uchwały.

3. Upoważnia się Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do dokonywania zmian stawek określonych zgodnie z ust. 2 dla poszczególnych resortów na wnioszek właściwego ministra, uzgodniony z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki.

4. W ramach globalnej kwoty wydatków, wynikającej z ustaleń dokonanych zgodnie z ust. 2, przypadającej na podległe lub nadzorowane przedsiębiorstwa, ministrowie dokonają odpowiedniego podziału wydatków między poszczególne zjednoczenia. Zjednoczenia, w ramach kwoty wydatków ustalonej przez ministra, określają limit wydatków podległych przedsiębiorstw, których pracownicy będą szkoleni na kursach lub kursokonferencjach zleconych organizacjom spółdzielczym, społecznym lub państwowym jednostkom organizacyjnym, kierując się konkretnymi potrzebami szkoleniowymi przedsiębiorstwa. Takie same zasady obowiązują ministrów przy określaniu limitu wydatków przedsiębiorstw podległych im bezpośrednio.

5. Z limitów, o których mowa w ust. 1—4, nie mogą być dokonywane wypłaty wynagrodzeń za zajęcia prowadzone w ramach szkolenia wewnątrzzakładowego wykładowcom angażowanym zarówno spośród własnych pracowników przedsiębiorstwa, jak i spoza przedsiębiorstwa. Wy-

платы wynagrodzeń tym wykładowcom powinny być dokonywane wyłącznie z osobowego lub bezosobowego funduszu płac, zgodnie z przepisami o gospodarowaniu tymi funduszami.

§ 19. Zobowiązuje się Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do wprowadzenia do obowiązującej sprawozdawczości przedsiębiorstw państwowych uzupełniających danych statystycznych, nieodzownych dla kontroli realizacji niniejszej uchwały.

§ 20. Zasady zatwierdzania programów kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego, prowadzonego przez jednostki podległe, ustala właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Oświaty lub Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 21. 1. Zaświadczenia o ukończeniu kursów nie mogą bez zgody Ministra Oświaty lub Ministra Szkolnictwa Wyższego zawierać żadnych klauzul o uprawnieniach przysługujących absolwentom tych kursów. Zaświadczenia te mogą stwierdzać tylko uczestnictwo w kursie, z wylizczeniem wysłuchanych przedmiotów, i ukończeniu kursu z wynikiem pozytywnym.

2. Uznanie ukończenia określonego kursu za spełnienie przewidzianych w przepisach szczególnych wymagań kwalifikacyjnych dla celów zaszerogowania może nastąpić tylko za zgodą Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac, w porozumieniu z Ministrem Oświaty lub Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 22. 1. Nadzór i kontrolę sprawują:

1) nad kursami prowadzonymi przez podległe lub nadzorowane jednostki — właściwi ministrowie,

2) nad kursami prowadzonymi na podstawie wydanych zezwoleń — organy wydające te zezwolenia.

2. Ogólny nadzór pedagogiczny nad kursami sprawują według właściwości Ministrowie Oświaty lub Szkolnictwa Wyższego.

§ 23. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki ustala wytyczne określające gałęzie gospodarki narodowej, branże i specjalności zawodowe oraz kierunki upowszechnienia wiedzy, dla których wskazane byłoby organizowanie kursów, oraz koordynuje w miarę potrzeby doskonalenie kadr naukowych, inżynieryjno-technicznych i innych równorzędnych, współdziałając w zakresie tych zadań z właściwymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 24. Przy opracowaniu planu kursowego szkolenia i doskonalenia zawodowego należy mieć na uwadze w szczególności:

1) ustalenie istotnych potrzeb co do poszczególnych rodzajów kursów, uwzględniając przy tym ogólne wytyczne kierunkowe Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki,

2) wykorzystanie w jak najszerszym zakresie doszkalania wewnątrzzakładowego i doskonalenia na kursach bez oderwania od pracy,

3) ograniczenie kursowego doszkalania zawodowego z oderwaniem od pracy do tych specjalności, które nie mogą być nabyte w szkoleniu wewnątrzzakładowym i w szkoleniu na kursach bez oderwania od pracy,

4) ściślejsze powiązanie doszkalania na kursach z oderwaniem od pracy przy zakładach produkcyjnych z bezpośrednią produkcją zakładu,

5) pełne i planowe wykorzystanie ośrodków kursowych co najmniej przez 300 dni w roku.

§ 25. 1. Pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w ośrodkach szkolenia kursowego otrzymują uposażenie według zasad i stawek przewidzianych w przepisach o uposażeniu nauczycieli i wychowawców.

2. Stanowiska i wysokość wynagrodzenia pracowników administracyjnych ośrodków kursowych doszkalania zawodowego określa tabela stanowiąca załącznik nr 2 do uchwały.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania w wypadkach, gdy zasady wynagradzania pracowników, o których mowa w ust. 1 i 2, uregulowane są przepisami szczególnymi.

§ 26. 1. Normy wynagrodzenia pracowników niepełnozatrudnionych na kursach szkolenia zawodowego określa załącznik nr 3 do uchwały.

2. Stawki wynagrodzenia za wykłady i ćwiczenia określone w załączniku nr 3 do uchwały przyznawane są pod warunkiem, że globalna liczba wykładów i ćwiczeń, prowadzonych na kursach przez tę samą osobę, nie przekracza w okresie 1 miesiąca 25 kursogodzin (efektywnych). Za wykłady i ćwiczenia przekraczające ten limit przysługują stawki wynagrodzenia obniżone o 25%.

3. Stawki wynagrodzenia za wykłady i ćwiczenia prowadzone w dniach ustawowo wolnych od pracy lub w miejscowości odległej co najmniej o pół godziny jazdy najtańszym środkiem lokomocji od miejsca zamieszkania i zatrudnienia pracowników, o których mowa w ust. 1, mogą być podwyższone o 20%.

4. Opracowania wygłaszane w ramach programu kursowego doszkalania zawodowego nie mogą być wynagradzane według stawek za wygłaszanie odczytów, prelekcji itp., określonych odrębnymi przepisami.

5. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Ministrem Finansów stawek wynagrodzeń za opracowanie programów szkolenia kursowego oraz innych pomocy naukowych, za ocenę prac konsultacyjnych i kontrolnych oraz za inne czynności, występujące w systemie szkolenia kursowego.

§ 27. W razie zlecenia organizacjom spółdzielczym i społecznym prowadzenia kursów szkolenia zawodowego, przedsiębiorstwa państwowe i zjednoczenia przy dokonywaniu wydatków związanych z prowadzeniem kursów stosują stawki wynagrodzeń dla pracowników, o których mowa w §§ 25 i 26. W rachunkach za szkolenie prowadzone przez organizacje spółdzielcze i społeczne należy umieszczać klauzulę stwierdzającą, że wysokość opłat jest zgodna z zasadami, o których mowa w § 14 ust. 9, a w szczególności, że wynagrodzenia wykładowców zostały obliczone

zgodnie ze stawkami ustalonymi w niniejszej uchwale.

§ 28. Wprowadzenie ustalonych w niniejszej uchwale zasad wynagradzania pracowników, o których mowa w §§ 25 i 26, następować będzie sukcesywnie, w ramach środków finansowych zatwierdzonych na kursowe szkolenie zawodowe na rok 1964.

§ 29. 1. Koszty przejazdów na kursy lub kursokonferencje i z powrotem oraz ewentualne diety za czas przejazdu pokrywają słuchaczom kursów jednostki kierujące na kursy lub kursokonferencje. Koszty przejazdów na programowe zajęcia praktyczne poza miejscami kursów prowadzonych w ośrodkach szkolenia kursowego pokrywają słuchaczom kursów jednostki organizujące kursy z kredytów ośrodków szkolenia kursowego.

2. Zakłady pracy przy delegowaniu pracowników pełnozatrudnionych w charakterze wykładowców na kursach szkolenia zawodowego powinny przestrzegać zasad oszczędności i przepisów o dyscyplinie pracy.

§ 30. 1. Pracownicy skierowani na kursy szkolenia zawodowego z oderwaniem od pracy otrzymują z zakładów pracy w okresie pierwszych 3 miesięcy przebywania na kursie wynagrodzenie obliczone na zasadach obowiązujących przy wypłacie wynagrodzenia za czas urlopu, po upływie 3 miesięcy 75% tego wynagrodzenia. Obniżenie wynagrodzenia nie dotyczy pracowników uprawnionych do pobierania zasiłków rodzinnych na 3 lub więcej członków rodziny oraz wypadków określonych odrębnymi przepisami.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, skierowani na kursy szkolenia zawodowego otrzymują bezpłatnie zakwaterowanie na czas trwania kursu, przy czym:

1) uprawnieni do pobierania zasiłków rodzinnych na 3 lub więcej członków rodziny korzystają przez czas przebywania na kursie z bezpłatnego wyżywienia w ośrodkach szkolenia kursowego;

2) uprawnieni do pobierania zasiłków rodzinnych na 2 członków rodziny ponoszą 30% kosztów wyżywienia w ośrodkach szkolenia kursowego;

3) uprawnieni do pobierania zasiłków rodzinnych na 1 członka rodziny ponoszą 50% kosztów wyżywienia w ośrodkach szkolenia kursowego;

4) nie uprawnieni do pobierania zasiłków rodzinnych korzystają z wyżywienia w ośrodkach szkolenia kursowego na zasadzie całkowitej odpłatności.

3. Za czas pobytu na kursach z oderwaniem od pracy i na kursokonferencjach odbywających się poza ośrodkiem szkolenia kursowego i poza miejscem zamieszkania słuchacza, jeśli nie ma możliwości zapewnienia wyżywienia w stołówkach, albo w ośrodku szkolenia kursowego nie posiadającym stołówki — przysługują słuchaczom diety, a na kursokonferencjach ponadto zwrot kosztów noclegów odpowiednio na zasadach obowiązujących dla pracowników państwo-

wych lub pracowników przedsiębiorstw państwowych. Należności te nie mogą być zryczałtowane.

4. Nauczyciele skierowani na kursy organizowane dla nauczycieli mają prawo do bezpłatnego wyżywienia w ośrodkach szkolenia kursowego przez okres przebywania na kursie.

5. Upoważnia się Prezesa Rady Ministrów do udzielania w uzasadnionych wypadkach, na wniosek Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac, zezwoleń na ustalenie odmiennych zasad w odniesieniu do zagadnień uregulowanych w ust. 1—3.

6. Wynagrodzenie i zasiłki rodzinne dla pracowników skierowanych na kursy szkolenia zawodowego wypłaca jednostka zatrudniająca pracownika.

7. Wynagrodzenie i zasiłki rodzinne pracowników spółdzielni produkcyjnych, skierowanych na kursy szkolenia zawodowego, wypłacają ze swoich kredytów ośrodki szkolenia kursowego.

8. Przepisy ust. 2 nie odnoszą się do pracowników delegowanych na kursy szkolenia i doskonalenia zawodowego, prowadzone przez państwowe jednostki organizacyjne i organizacje prowadzące centralne szkolenie dla wszystkich działów gospodarki narodowej w ośrodkach, których budżety nie przewidują pokrywania kosztów utrzymania uczestników kursów. Pracownicy ci ponoszą pełne koszty zakwaterowania (noclegu) oraz wyżywienia w czasie trwania kursu. Zwrot tych kosztów pracownikom następuje przez jednostkę delegującą na zasadach obowiązujących pracowników państwowych w zakresie kosztów podróży.

§ 31. Minister Szkolnictwa Wyższego, Minister Oświaty oraz zainteresowani ministrowie w zarządzeniach wykonawczych do niniejszej uchwały uwzględnią rolę Naczelnej Organizacji Technicznej oraz zrzeszonych w niej stowarzyszeń w zakresie technicznego szkolenia kursowego — zgodnie z uchwałą nr 58 Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1961 r. w sprawie pogłębienia współdziałania między organami państwowymi i Naczelną Organizacją Techniczną oraz zrzeszonymi w niej stowarzyszeniami technicznymi (Monitor Polski Nr 15, poz. 77).

§ 32. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i społecznym, prowadzącym kursowe szkolenie zawodowe, stosowanie przepisów określonych niniejszą uchwałą.

§ 33. 1. Przepisy uchwały nie dotyczą:

1) kursowego szkolenia zawodowego żołnierzy, funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, Służby Więziennej oraz więźniów,

2) szkolenia pracowników na studiach podyplomowych i studiach uaktualnienia wiedzy, organizowanych i prowadzonych w szkołach wyższych na podstawie zarządzeń właściwych ministrów, którym podlegają szkoły wyższe,

3) kursów i konferencji o tematyce naukowej lub dydaktycznej, organizowanych dla pracowników naukowych i dydaktycznych przez szkoły wyższe, placówki Polskiej Akademii Nauk oraz instytuty naukowo-badawcze.

2. Przepisy §§ 2 i 6 nie dotyczą kursów z oderwaniem od pracy, organizowanych dla nauczycieli.

§ 34. Użyte w uchwale określenie „właściwi ministrowie” obejmuje również kierowników urzędów centralnych i przewodniczących prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), w których zakresie działania prowadzone jest kursowe szkolenie zawodowe.

§ 35. 1. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w zakresie unormowanym uchwałą, a w szczególności zarządzenie nr 160 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1954 r. w sprawie zasad organizowania, prowadzenia i finansowania kursowego doszkalania zawodowego (Monitor Polski Nr A-67, poz. 849 z późniejszymi zmianami), z wyjątkiem przepisów dotyczących zasad wynagradzania pracowników, o których mowa w §§ 25 i 26 niniejszej uchwały.

2. Dotychczasowe zasady wynagradzania pracowników, o których mowa w §§ 25 i 26 niniejszej uchwały, obowiązywać będą do czasu wprowadzenia w poszczególnych resortach nowych zasad wynagradzania ustalonych w niniejszej uchwale.

§ 36. Wykonanie uchwały porucza się Prezesa Rady Ministrów, wszystkim ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz przewodniczącym prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 37. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów § 18 ust. 2, 4 i 5, które wchodzi w życie z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załącznik do uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. (poz. 274).

Załącznik nr 1.

STAWKI WYDATKÓW NA PROWADZENIE KURSOWEGO SZKOLENIA ZAWODOWEGO ZLECONEGO PAŃSTWOWYM JEDNOSTKOM ORGANIZACYJNYM ORAZ ORGANIZACJOM SPÓŁDZIELCZYM I SPOŁECZNYM

Lp.	Resort	Stawki wydatku rocznego w złotych na 1 pracownika
1	2	3
I. Przedsiębiorstwa państwowe		
1	Ministerstwo Finansów	10
2	Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	20
3	Ministerstwo Gospodarki Komunalnej	20
4	Ministerstwo Górnictwa i Energetyki	15
5	Ministerstwo Handlu Wewnętrznego	15
6	Ministerstwo Handlu Zagranicznego	10
7	Ministerstwo Komunikacji	10
8	Ministerstwo Kultury i Sztuki	15
9	Ministerstwo Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	10
10	Ministerstwo Łączności	15
11	Ministerstwo Obrony Narodowej	15
12	Ministerstwo Oświaty	10
13	Ministerstwo Przemysłu Chemicznego	15
14	Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego	10
15	Ministerstwo Przemysłu Lekkiego	15
16	Ministerstwo Przemysłu Spożywczego i Skupu	15
17	Ministerstwo Rolnictwa	10
18	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — Główny Urząd Geodezji i Kartografii	10
19	Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej	10
20	Ministerstwo Żeglugi	17
21	Centralny Urząd Geologii	10
22	Centralny Urząd Gospodarki Wodnej	10
23	Komitet Drobnej Wytwórczości	25
24	Komitet do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja”	10
25	Pełnomocnik Rządu do Spraw Wykorzystania Energii Jądrowej	10
26	Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki	10
II. Przedsiębiorstwa spółdzielcze		
1	Centralny Związek Spółdzielni Mleczarskich	15
2	Centralny Związek Spółdzielczości Pracy	25
3	Związek Spółdzielni Spożywców „Społem”	10
4	Centrala Rolnicza Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”	15

Załącznik nr 2.

TABELA STAWEK I WYNAGRODZEŃ PEŁNOZATRUDNIONYCH PRACOWNIKÓW ADMINISTRACYJNYCH OŚRODKÓW SZKOLENIA KURSOWEGO

Lp.	Stanowisko	Wynagrodzenie miesięczne w złotych od — do
1	Dyrektor (kierownik) ośrodka	1.150—1.600
2	Główny księgowy	1.150—1.600
3	Kierownik administracyjno-gospodarczy	1.050—1.400
4	Starszy księgowy — sekretarz ośrodka	950—1.400
5	Starszy referent, księgowy	880—1.250
6	Referent	780—1.150
7	Starszy magazynier	780—1.050
8	Kierownik stołówki, magazynier, kasjer	750— 950
9	Maszynistka	780— 880

Z dniem wejścia w życie uchwały pracownikom tym nie przysługuje:

1) dodatek pobierany w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obni-

żenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),

2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

Załącznik nr 3.

NORMY WYNAGRODZENIA PRACOWNIKÓW NIEPEŁNOZATRUDNIONYCH NA KURSACH SZKOLENIA ZAWODOWEGO

Lp.	Wyszczególnienie	Jednostka miary	Kursy		
			I stopnia zł	II stopnia zł	III stopnia zł
1	2	3	4	5	6
1	Kierownik kursu	tydzień	75	90	100
2	Sekretarz kursu	miesiąc	300	300	300
3	1) Wykłady:				
	a) samodzielny pracownik naukowy	kurso- godzina	—	75	75
	b) wykładowca posiadający wyższe wykształcenie o kierunku odpowiadającym tematyce wykładów oraz co najmniej 3-letni staż pracy w danej specjalności	(efektywna godzina wykładu)	25	30—40	40—60
	c) wykładowca nie mający kwalifikacji określonych pod lit. b)	„	25	25—35	35—45
	2) Ćwiczenia:				
	a) samodzielny pracownik naukowy	(efektywna godzina ćwiczeń)	—	60	60
	b) wykładowca posiadający kwalifikacje określone w pkt 1 lit. b)	„	20	25—35	35—45
	c) wykładowca nie mający kwalifikacji określonych w pkt 1 lit. b)		20	20—30	30—35
4	Komisja egzaminacyjna (wszyscy członkowie łącznie)	jeden egzaminowany	9	15	18

U w a g a: Przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia w ramach stawek rozpiętościowych (widelkowych) należy się kierować wagą kursu oraz kwalifikacjami wykładowcy lub prowadzącego ćwiczenia.

120

UCHWAŁA Nr 253 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1964 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu płac przedsiębiorstw uspołeczniowanych wykonywanej przez banki.

(Monitor Polski z dnia 29 sierpnia 1964 r. Nr 58, poz. 275)

§ 1. W § 14 ust. 6 uchwały nr 106 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu płac przedsiębiorstw uspołeczniowanych wykonywanej przez banki (Monitor Polski z 1962 r. Nr 29, poz. 123 i z 1963 r. Nr 33, poz. 168) po wyrazach „w przedsiębior-

stwach przemysłu sezonowego” dodaje się wyrazy „i przedsiębiorstwach prowadzących obrót towarowy”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

121

ZARZĄDZENIE Nr 67 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 5 sierpnia 1964 r.

w sprawie świadczeń zakładów pracy na rzecz punktów konsultacyjnych organizowanych przez szkoły wyższe.*(Monitor Polski z dnia 20 sierpnia 1964 r. Nr 56, poz. 265)*

W celu ujednoczenia zasad powoływania, finansowania i działalności punktów konsultacyjnych dla osób studiujących w szkołach wyższych w trybie studiów dla pracujących — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Punkty konsultacyjne dla osób studiujących w szkołach wyższych uruchamiane mogą być przy większych zakładach pracy, przedsiębiorstwach narodowych oraz innych zainteresowanych sprawami szkolenia własnych pracowników instytucjach (zwanych dalej „zakładami pracy”), a także w innych szkołach wyższych nie prowadzących danego kierunku studiów.

2. Warunki uruchomienia przez szkołę wyższą punktów konsultacyjnych oraz zasady ich organizacji określa ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 2. 1. Wydatki osobowe związane z prowadzeniem przez szkoły wyższe zajęć dydaktycznych w punktach konsultacyjnych pokrywane są wyłącznie przez te szkoły z własnych kredytów.

2. Minister Finansów zapewni w budżecie Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Ministerstwa Oświaty na 1964 r. środki finansowe z rezerwy budżetowej na płace, ubezpieczenia, nagrody i koszty podróży personelu dydaktycznego realizującego zadania punktów konsultacyjnych.

§ 3. 1. Zakłady pracy, przy których organizowane są przez szkoły wyższe punkty konsultacyjne, ponoszą ze środków własnych na rzecz tych punktów świadczenia związane z:

1) zapewnieniem niezbędnego pomieszczenia i wyposażenia (stoły, pulpity, tablice, krzesła, ławki itp.),

2) utrzymaniem porządku i czystości, oświetleniem, ogrzewaniem itp.,

3) organizacją biblioteki wraz z fachową obsługą,

4) wynagrodzeniem kierownika administracyjnego punktu konsultacyjnego.

2. Jeżeli w punkcie konsultacyjnym mają być zgodnie z programem ustalonym przez szkołę wyższą prowadzone również zajęcia o charakterze eksperymentalnym, zakład pracy zapewnia odpowiednio wyposażone laboratoria, warsztaty, pracownie lub inne niezbędne pomoce naukowe, określone przez szkołę wyższą.

3. Zakład pracy obowiązany jest w razie potrzeby zapewnić na zasadach odpłatności pracownikom szkoły wyższej dojeżdżającym na zajęcia w punkcie konsultacyjnym odpowiednie pomieszczenia noclegowe (miejsce w hotelu lub pokój gościnny).

4. Zakład pracy obowiązany jest wyznaczyć spośród własnych pracowników kierownika administracyjnego punktu, który odpowiedzialny będzie za całość i przydatność inwentarza punktu konsultacyjnego oraz zapewnienie warunków niezbędnych do prawidłowego przebiegu zajęć, objętych planem działalności punktu konsultacyjnego.

5. Zakład pracy obowiązany jest w razie braku odpowiednich połączeń komunikacyjnych zapewnić pracownikom szkoły wyższej dojazd do punktu konsultacyjnego i powrót do szkoły środkiem lokomocji zakładu.

6. Szczegółowe określenie obowiązków i zakresu świadczeń zakładu pracy dotyczących punktu konsultacyjnego powinno być określone zgodnie z zasadami niniejszego zarządzenia w umowie, zawartej przez szkołę wyższą z zainteresowanym zakładem pracy.

7. Poza świadczeniami wymienionymi w ust. 1—5 zakłady pracy nie mogą ponosić żadnych innych dopłat.

§ 4. Zakłady pracy, których pracownicy korzystają z zajęć w punktach konsultacyjnych organizowanych przez inne zakłady pracy, pokrywają na warunkach wzajemnego porozumienia część świadczeń związanych z utrzymaniem tego punktu.

§ 5. Studentom studiów dla pracujących przysługuje zwrot faktycznie poniesionych kosztów przejazdu do punktu konsultacyjnego i z powrotem najtańszym dostępnym środkiem lokomocji publicznej.

§ 6. W odniesieniu do punktów konsultacyjnych uruchomionych przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia zakres dotychczasowych świadczeń zakładów pracy na rzecz punktów konsultacyjnych może być utrzymany najpóźniej do dnia rozpoczęcia roku szkolnego 1964/1965.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

122

ZARZĄDZENIE Nr 56 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1964 r.

w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.*(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1964 r. Nr 57, poz. 270)*

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach

organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 i z 1961 r. Nr 81, poz. 343) zarządza się, co następuje;

§ 1. Wykaz jednostek organizacyjnych, stano-

wiący załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162, z 1961 r. Nr 14, poz. 74 i Nr 81, poz. 343, z 1962 r. Nr 13, poz. 51, Nr 48, poz. 230 i Nr 73, poz. 337, z 1963 r. Nr 3, poz. 7, Nr 10, poz. 52 i Nr 93, poz. 434 oraz z 1964 r. Nr 36, poz. 168) uzupełnia się, jak następuje:

1) w grupie II wykazu dodaje się lp. 13 w brzmieniu:

„13. Zakłady Przemysłowe R-1 — 50% osiągniętej poprawy wyniku w porównaniu do wyniku planowanego. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne z tytułu poprawy wyniku nie może przekroczyć rocznie kwoty

odpowiadającej 3% planowanego osobowego funduszu płac.”;

2) w grupie III wykazu dodaje się lp. 16 w brzmieniu:

„16. Przedsiębiorstwo Eksploatacji Rurociągu Naftowego „Przyjaźń” — 25% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku planowanego, pod warunkiem wygoształdowania planowanego wyniku z działalności operacyjnej. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 2% planowanego osobowego funduszu płac”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. . P. Jaroszewicz

123

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 sierpnia 1964 r.

w sprawie szczegółowych zasad kontroli społecznej nad realizacją zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia.

(Monitor Polski z dnia 18 sierpnia 1964 r. Nr 55, poz. 263)

Na podstawie § 6 pkt 1 uchwały nr 353 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1962 r. w sprawie udziału zakładów przemysłowych w organizowaniu opieki nad zdrowiem pracowników (Monitor Polski Nr 82, poz. 384) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do sprawowania społecznej kontroli nad realizacją zadań zakładów przemysłowej służby zdrowia są uprawnione rady zdrowia, które mogą być tworzone przy przychodniach przyzakładowych, międzyzakładowych oraz obwodowych przychodniach przemysłowych (górnictwych, portowych).

§ 2. Radę zdrowia powołuje wojewódzka komisja związków zawodowych właściwa ze względu na położenie danej przychodni, działając na wniosek zainteresowanych rad zakładowych oraz w porozumieniu z właściwym do spraw zdrowia organem prezydium rady narodowej sprawującym nadzór nad przychodnią, przy której powołuje się radę zdrowia.

§ 3. 1. Kontrola społeczna, o której mowa w § 1, ma na celu usprawnienie działalności danego zakładu przemysłowej służby zdrowia oraz wykorzystania wszystkich czynników mających wpływ na podniesienie stanu zdrowotnego załogi oraz warunków higieniczno-sanitarnych w zakładzie (zakładach) pracy.

2. W szczególności kontrola społeczna obejmuje:

1) ocenę stanu organizacyjnego i działalności danej przychodni z wyłączeniem oceny w zakresie fachowo-lekarskim;

2) analizę wniosków przychodni w sprawie podniesienia zdrowotności i warunków sanitarno-higienicznych, jak również przebiegu realizacji tych wniosków;

3) opracowywanie wniosków w sprawie wyposażenia przychodni z funduszy społecznych lub

przeznaczonych na ten cel przez zakład (zakłady) pracy;

4) ocenę sposobu wykonywania obowiązków zakładu (zakładów) pracy wobec przychodni;

5) przedstawianie właściwym instytucjom i organizacjom społecznym wniosków dotyczących spraw określonych w pkt 1—4.

3. Ocena stanu organizacyjnego i działalności przychodni obejmuje:

1) zapoznanie się z okresowymi sprawozdaniami z działalności przychodni;

2) opiniowanie projektów planu gospodarczego, budżetu i planu pracy przychodni;

3) okresową analizę skarg na działalność przychodni lub poszczególnych jej pracowników, z wyłączeniem skarg dotyczących problemów fachowo-lekarskich.

§ 4. 1. W skład rady zdrowia przy przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej wchodzi:

1) przedstawiciele rad zakładowych i samorządu robotniczego;

2) kierownicy zakładów pracy lub upoważnieni ich przedstawiciele;

3) kierownicy komórek bezpieczeństwa i higieny pracy;

4) kierownik danej przychodni oraz inni przedstawiciele personelu medycznego tej przychodni.

2. W skład rady zdrowia określonej w ust. 1 mogą wchodzić ponadto przedstawiciele organizacji politycznych i społecznych, delegowani przez odpowiednie komitety lub zarządy.

3. W posiedzeniach rady, na zaproszenie jej przewodniczącego, powinien brać udział kierownik właściwego do spraw zdrowia organu prezydium rady narodowej, sprawującego nadzór nad daną przychodnią, lub z upoważnienia tego kierownika jego przedstawiciel.

§ 5. 1. W skład rady zdrowia przy obwodowej

przychodni przemysłowej (górnictwej, portowej) wchodzi:

- 1) przedstawiciele rad zakładowych i samorządu robotniczego z uwzględnieniem w miarę możliwości największych zakładów pracy różnych branż;
- 2) kierownicy największych zakładów pracy lub ich przedstawiciele;
- 3) przedstawiciele rad zdrowia przy przychodniach przyzakładowych i międzyzakładowych;
- 4) kierownicy przychodni przyzakładowych i międzyzakładowych oraz inni przedstawiciele personelu medycznego tych przychodni;
- 5) kierownik obwodowej przychodni przemysłowej (górnictwej, portowej);
- 6) przedstawiciel właściwego do spraw zdrowia organu prezydium rady narodowej sprawującego nadzór nad daną przychodnią obwodową.

2. W razie gdy nadzór nad daną przychodnią obwodową sprawuje właściwy do spraw zdrowia organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), w skład rady zdrowia wchodzi także przedstawiciele właściwych do spraw zdrowia organów prezydiów powiatowych rad narodowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie), na których terenie działa dana przychodnia obwodowa.

3. Jeżeli przychodnia obwodowa zapewnia opiekę zdrowotną pracownikom zakładów pracy tej samej branży, w skład rady zdrowia powinien wchodzić również przedstawiciel zarządu okręgowego właściwego związku zawodowego.

4. Członkowie rady zdrowia reprezentujący zakłady pracy powinni stanowić więcej niż połowę ogólnej liczby członków.

§ 6. 1. Rada zdrowia wyłania ze swego grona przewodniczącego, dwóch jego zastępców oraz sekretarza.

2. Funkcji określonych w ust. 1 nie mogą pełnić przedstawiciele zakładów przemysłowej służby zdrowia, jak również przedstawiciele wła-

ściwego do spraw zdrowia organu prezydium rady narodowej, sprawującego nadzór nad daną przychodnią.

§ 7. 1. Kadencja członków rady zdrowia trwa 3 lata.

2. W czasie trwania kadencji rada zdrowia może w drodze uchwały w uzasadnionych wypadkach odwoływać i powoływać nowych członków.

3. Uchwały określone w ust. 2 wymagają zatwierdzenia przez właściwą wojewódzką komisję związków zawodowych.

§ 8. 1. Posiedzenia rady zdrowia powinny się odbywać co najmniej raz na kwartał.

2. Posiedzenia rady zdrowia powinny być protokołowane, a odpisy protokołów kierowane do kierowników zakładów pracy, właściwych instancji związkowych oraz do właściwego do spraw zdrowia organu prezydium rady narodowej sprawującego nadzór nad daną przychodnią.

§ 9. Rada zdrowia może powoływać ze swego grona zespoły do opracowania określonych zagadnień i w miarę potrzeby zapraszać do udziału w pracach zespołów osoby nie będące członkami rady.

§ 10. Obsługę sekretarską zapewniają:

1) radom zdrowia przy przychodniach przyzakładowych i międzyzakładowych — zakłady pracy;

2) radom zdrowia przy obwodowych przychodniach przemysłowych (górnictwych, portowych) — właściwe przychodnie.

§ 11. Szczegółowe zasady i tryb powoływania oraz regulaminy działalności rad zdrowia ustalają wojewódzkie komisje związków zawodowych w porozumieniu z organami do spraw zdrowia prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych w województw).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
w z. B. Bednarski

124

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 6 sierpnia 1964 r.

w sprawie zasad organizacji punktów konsultacyjnych dla osób odbywających studia wyższe w trybie studiów dla pracujących w szkołach wyższych podległych resortowi szkolnictwa wyższego.

(Monitor Polski z dnia 20 sierpnia 1964 r. Nr 56, poz. 267)

Na podstawie art. 16 w związku z art. 13 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rektorzy szkół wyższych mogą tworzyć przy poszczególnych zakładach pracy punkty konsultacyjne dla osób odbywających studia wyższe w trybie studiów dla pracujących na zasadach określonych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

2. Działalność punktów konsultacyjnych, utworzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, rektorzy szkół wyższych dostosują do zasad, określonych w załączniku, w terminie do dnia rozpoczęcia roku szkolnego 1964/1965.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego:
w z. E. Krassowska

Załącznik do zarządzenia Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 6 sierpnia 1964 r. (poz. 267).

ZASADY ORGANIZACJI PUNKTÓW KONSULTACYJNYCH DLA OSÓB ODBYWAJĄCYCH STUDIA WYŻSZE W TRYBIE STUDIÓW DLA PRACUJĄCYCH

I. Pojęcie punktu konsultacyjnego i jego charakter.

1. Punkt konsultacyjny stanowi zorganizowany wspólnie przez szkołę wyższą i zakład pracy ośrodek umożliwiający organizowanie pomocy w studiach słuchaczom studiów dla pracujących w miejscu lub w pobliżu miejsca zamieszkania studentów.

2. W punktach konsultacyjnych udzielana jest pomoc studentom w ich pracy własnej — w formie konsultacji zbiorowych i indywidualnych, repetytoriów itp. Jeżeli warunki na to pozwalają, możliwe jest także prowadzenie w zakresie ustalonym przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego innych zajęć programowych, przewidzianych w planach studiów dla pracujących.

II. Warunki i tryb uruchamiania punktów konsultacyjnych.

1. Punkty konsultacyjne mogą być uruchamiane przy większych zakładach pracy, prezydiach rad narodowych oraz innych zainteresowanych sprawami szkolenia własnych pracowników instytucjach (zwanym dalej „zakładami pracy”), a także w innych szkołach wyższych nie prowadzących danego kierunku studiów.

2. Uruchomienie punktu konsultacyjnego może nastąpić, jeżeli:

a) istnieją możliwości rekrutacji, w ciągu kilku lat, na wyższe studia dla pracujących odpowiedniej liczby osób pracujących w danym ośrodku terenowym,

b) liczba studentów danego kierunku i roku studiów, korzystających z zajęć w punkcie konsultacyjnym, wyniesie nie mniej niż 25,

c) dla zajęć typu audytoryjnego zapewnione jest odpowiednie pomieszczenie, wyposażone w niezbędne do prowadzenia zajęć urządzenia (stoły, pulpity, tablice itp.),

d) dla zajęć o charakterze eksperymentalnym zapewnione są odpowiednio wyposażone laboratoria, warsztaty lub pracownie oraz jeżeli

e) zorganizowana jest biblioteka wyposażona w pomoce naukowe odpowiednie dla danego kierunku studiów.

3. Punkt konsultacyjny uruchamia za zgodą ministra rektor właściwej szkoły wyższej na wniosek zainteresowanego zakładu pracy, uzgodniony z jego organem nadrzędnym i prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Rektor szkoły wyższej, przedstawiając ministrowi wniosek o wyrażenie zgody na uruchomienie punktu konsultacyjnego, załącza:

a) informację dotyczącą:

— ogólnych warunków i perspektyw działania punktu,
— przewidywanej liczby studentów, którzy korzystać będą z zajęć w punkcie,

— przebiegu wstępnych konsultacji z jednostką terenową,

— lokalu i wyposażenia punktu itp.,

b) preliminarz budżetowy wydatków szkoły związanych z działalnością punktu konsultacyjnego,

c) ustalony przez radę wydziału i zatwierdzony przez rektora szczegółowy plan zajęć,

d) plan obsady kadrowej poszczególnych zajęć w punkcie konsultacyjnym.

4. Zajęcia w punkcie konsultacyjnym prowadzone są w zasadzie dla studentów I i II roku studiów. O kontynuowaniu zajęć na II roku studiów przy mniejszej liczbie studentów od ustalonej w ust. 2 pkt 2 lit. b), jak również o kontynuowaniu zajęć dla studentów wyższych lat studiów decyduje rektor za zgodą ministra.

5. Zajęcia w punkcie konsultacyjnym prowadzone są wyłącznie w wymiarze ustalonym szczegółowym planem zajęć w punkcie konsultacyjnym i rozkładem tych zajęć.

6. Coroczne egzaminy, seminaria magisterskie i konsultacje przeddyplomowe prowadzone są wyłącznie na terenie szkoły wyższej.

7. Z zajęć prowadzonych przez szkołę w punkcie konsultacyjnym, zorganizowanym w określonym zakładzie pracy, korzystać mogą za zgodą kierownika naukowo-dydaktycznego, o którym mowa w części III ust. 3, również studenci danego kierunku studiów tej szkoły, nie będący pracownikami zakładu pracy, na którego terenie uruchomiony został punkt konsultacyjny.

8. Uruchomienie punktu konsultacyjnego poprzedza zawarcie pomiędzy szkołą wyższą a zainteresowanym zakładem pracy umowy, szczegółowo określającej obowiązki i świadczenia obu stron, związane z prowadzeniem zajęć w punkcie, zgodnie z zasadami określonymi w zarządzeniu nr 67 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1964 r. w sprawie świadczeń zakładów pracy na rzecz punktów konsultacyjnych organizowanych przez szkoły wyższe (Monitor Polski Nr 56, poz. 265).

III. Zasady działania szkoły wyższej w punkcie konsultacyjnym.

1. Za działalność szkoły wyższej w punkcie konsultacyjnym odpowiedzialny jest dziekan (prodziekan) wydziału.

2. Do obowiązków dziekana (prodziekana) wydziału w szczególności należy:

a) opracowanie na okres roku szkolnego rozkładu zajęć w punkcie konsultacyjnym i kontrola jego realizacji,

b) czuwanie nad organizacją i przebiegiem pracy dydaktycznej w punkcie konsultacyjnym,

c) sprawowanie nadzoru nad zapewnieniem przez zakład pracy warunków niezbędnych do realizacji tych zajęć.

3. Na wniosek dziekana, zaopiniowany przez radę wydziału, rektor może wyznaczyć kierownika naukowo-dydaktycznego punktu konsultacyjnego spośród samodzielnych pracowników nauki, starszych wykładowców i wykładowców oraz adiunktów. Kierownik naukowo-dydaktyczny wykonuje czynności powierzone przez dziekana i jest odpowiedzialny przed dziekanem w tym zakresie.

4. Zajęcia w punkcie konsultacyjnym prowadzą pracownicy nauki i wykładowcy szkoły wyższej.

5. Rektor szkoły wyższej na wniosek dziekana, uchwalony przez radę wydziału, może zlecić prowadzenie zajęć w punkcie konsultacyjnym odpowiednio wykwalifi-

kowanym specjalistom spoza szkoły wyższej — pracownikom naukowym i dydaktycznym innych szkół wyższych, pracownikom naukowym instytutów naukowo-badawczych bądź innym osobom.

6. Szkoła wyższa obowiązana jest do zorganizowania pomocy naukowo-dydaktycznej osobom, o których mowa w poprzednim ustępie.

7. Szkoła wyższa współdziała z zakładem pracy w zapewnieniu studentom, korzystającym z zajęć w punkcie konsultacyjnym, niezbędnych pomocy naukowych, np. w zorganizowaniu biblioteki fachowej. Podręczniki, skrypty oraz inne pomoce naukowe na użytek własny otrzymują studenci odpłatnie.

8. Rektor na wniosek dziekana może wyznaczyć pracownika szkoły lub w porozumieniu z zakładem pracy pracownika tego zakładu do wykonywania czynności administracyjnych, związanych z prowadzeniem przez

szkołę zajęć w punkcie konsultacyjnym. Jeżeli pracownikiem wyznaczonym do wykonywania tych czynności jest pracownik zakładu, to w zakresie swych obowiązków służbowych jest on odpowiedzialny przed dziekanem.

9. Nie rzadziej niż raz do roku rada wydziału dokonuje oceny działalności punktu konsultacyjnego i wnioski swe przedstawia rektorowi szkoły.

IV. Zasady finansowania działalności szkoły wyższej w punkcie konsultacyjnym.

Ze środków finansowych szkoły wyższej pokrywane są:

- a) wynagrodzenia za prowadzenie ustalonych planem i rozkładem zajęć dydaktycznych w punkcie konsultacyjnym,

- b) wynagrodzenia za pełnienie funkcji kierownika naukowo-dydaktycznego punktu konsultacyjnego,

- c) koszty podróży i diety pracowników szkoły oraz koszty ich noclegu.

125

ZARZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 6 sierpnia 1964 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników naukowych i dydaktycznych szkół wyższych za zajęcia prowadzone w punktach konsultacyjnych dla studentów studiów dla pracujących.

(Monitor Polski z dnia 20 sierpnia 1964 r. Nr 56, poz. 268)

Na podstawie § 15 ust. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za prowadzenie wykładów, ćwiczeń, konsultacji i zajęć lekcyjnych w punktach konsultacyjnych (poza miejscowością będącą siedzibą szkoły wyższej) dla studentów studiów dla pracujących oraz za sprawowanie kierownictwa naukowo-dydaktycznego tych punktów pracownikom nauki i pracownikom dydaktycznym szkół wyższych przysługuje osobne wynagrodzenie w wysokości i na zasadach określonych niżej w §§ 2 i 3.

§ 2. 1. Za prowadzenie w punktach konsultacyjnych wykładów, ćwiczeń i zajęć lekcyjnych pracownicy naukowcy i dydaktyczni szkół wyższych otrzymują wynagrodzenie według stawek określonych w § 15 ust. 2, 3 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 225), podwyższonych o 50%.

2. Wymienionego w ust. 1 podwyższenia stawek nie stosuje się, w razie gdy pracownik prowadzi zajęcia w punkcie konsultacyjnym w miejscowości, w której zamieszkuje.

3. Za godziny konsultacji ustalonych programem zajęć punktu konsultacyjnego przysługuje wynagrodzenie w wysokości obowiązującej dla ćwiczeń prowadzonych w terenowych punktach konsultacyjnych.

4. Wykłady, ćwiczenia, konsultacje i zajęcia lekcyjne, prowadzone w dni ustawowo wolne od pracy (niedziele i święta), wynagradza się podwójnie w stosunku do stawek określonych w ust. 1—3.

5. Wynagrodzenie za kierownictwo naukowo-dydaktyczne terenowego punktu konsultacyjnego ustala się w kwocie 700 zł miesięcznie.

§ 3. Za czas zużyty na podróż do punktu konsultacyjnego przyznaje się dodatek wyrównawczy do wynagrodzenia określonego w § 2 ust. 1—4 w wysokości zależnej od długości trasy podróży, a mianowicie:

- 1) 10% wypłacanego wynagrodzenia za zajęcia dydaktyczne w danym punkcie, gdy trasa podróży (w jednym kierunku) wynosi ponad 100 km, lecz nie przekracza 150 km,

- 2) 20% tego wynagrodzenia, gdy trasa podróży przekracza 150 km.

§ 4. Osoby nie będące pracownikami szkoły, którym zlecono prowadzenie zajęć w punktach konsultacyjnych, otrzymują wynagrodzenie według zasad określonych w §§ 2 i 3.

§ 5. W zakresie unormowanym niniejszym zarządzeniem tracą moc wszelkie przepisy dotychczasowe.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem rozpoczęcia roku szkolnego 1964/1965.

Minister Szkolnictwa Wyższego:
w z. E. Krassowska

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 24 lipca 1964 r.

w sprawie określenia zadań, zasad i trybu działania pełnomocników Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych.*(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1964 r. Nr 57, poz. 272)*

Na podstawie § 61 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146), zwanego dalej „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Szkoły wyższe (wydziały) objęte zakresem działania poszczególnych pełnomocników Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych, zwanych dalej „pełnomocnikami”, określa Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac przy powołaniu pełnomocników.

§ 2. 1. Pełnomocnicy dla:

- 1) akademii medycznych,
- 2) wyższych szkół pedagogicznych,
- 3) wyższych szkół rolniczych

wykonywać funkcje pełnomocnika w ramach obowiązków wynikających z zajmowanych przez nich stanowisk w odpowiednich wydziałach prezydiów rad narodowych, szkołach wyższych (akademiiach) lub ministerstwach.

2. Pełnomocnicy, o których mowa w ust. 1, realizują plany umów przedwstępnych oraz skierowań do pracy absolwentów na podstawie wytycznych właściwego ministra, z tym że w zakresie zasad ogólnych działają na podstawie wytycznych Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac.

§ 3. 1. Pełnomocnicy dla szkół wyższych nie wymienionych w § 2 mają swoje siedziby przy organie zatrudnienia prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), na której terenie znajduje się szkoła wyższa objęta zakresem działania pełnomocnika.

2. Pełnomocnicy, zatrudnieni na podstawie umów o pracę, są pracownikami Komitetu Pracy i Płac i podlegają służbowo kierownikowi organu zatrudnienia, przy którym mają siedzibę.

3. Jeżeli szkoła wyższa położona jest poza terenem miasta wojewódzkiego (miasta wyłączonego z województwa), siedziba pełnomocnika, o którym mowa w ust. 1, mieści się przy organie zatrudnienia prezydium miejskiej rady narodowej, na której terenie położona jest szkoła, z tym że pełnomocnik podlega kierownikowi organu zatrudnienia prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

4. Stosunek pracy pełnomocników powołanych na podstawie umowy o pracę normują przepisy obowiązujące w administracji państwowej.

§ 4. 1. Bezpośredni i stały nadzór nad działalnością pełnomocników wymienionych w § 3 sprawują kierownicy organów zatrudnienia, przy

których pełnomocnicy ci mają swoje siedziby. Przepis § 3 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. W okresie zmniejszonego nasilenia prac związanych z zatrudnieniem absolwentów pełnomocnicy, o których mowa w § 3, wykonują prace zlecone przez kierownika organu zatrudnienia, w szczególności dotyczące zatrudnienia kadr z wyższym wykształceniem, oraz przeprowadzają kontrole zakładów pracy w zakresie zatrudniania absolwentów szkół wyższych.

§ 5. Pełnomocnicy wykonują swe zadania na podstawie:

1) wykazu zakładów pracy (grup zakładów pracy) uprawnionych do zawierania umów przedwstępnych;

2) planów skierowań do pracy absolwentów, otrzymanych od ministrów, przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych i zarządów organizacji społecznych, zatwierdzonych w trybie określonym w § 9 ust. 2 rozporządzenia;

3) imiennego wykazu studentów przedostatniego i ostatniego roku studiów, otrzymanego ze szkoły wyższej, a zawierającego dane dotyczące pobierania przez nich stypendiów fundowanych lub zwyczajnych;

4) aktualnego rejestru zawartych umów przedwstępnych.

§ 6. W zakresie zawierania umów przedwstępnych do zadań pełnomocników należą:

1) weryfikowanie nadesłanych propozycji zawarcia umów przedwstępnych z punktu widzenia ich zgodności z zatwierdzonym wykazem zakładów pracy (grup zakładów pracy) (§ 5 pkt 1) i powiadamianie zainteresowanych zakładów pracy o decyzji;

2) podawanie do wiadomości studentów, przy współudziale szkoły wyższej, w szczególności w drodze ogłoszenia na tablicy ogłoszeń w szkole wyższej — zweryfikowanego wykazu zakładów pracy uprawnionych do zawierania umów przedwstępnych wraz z informacją dotyczącą trybu zawierania tych umów;

3) wydawanie decyzji dotyczących rejestracji umów przedwstępnych i powiadamianie o decyzji zainteresowanych zakładów pracy i studentów;

4) prowadzenie rejestru zawartych umów przedwstępnych zawierającego imię i nazwisko studenta, wydział, na którym studiuje, i rok studiów, nazwę i adres zakładu pracy, nazwę resortu, któremu ten zakład podlega, datę podpisania umowy, datę rejestracji oraz wpisywanie do rejestru wszelkich późniejszych zmian dotyczących zawartych umów przedwstępnych oraz ustalonych dat podjęcia pracy.

§ 7. W zakresie kierowania do pracy absolwentów do zadań pełnomocników należą:

1) weryfikowanie nadesłanych propozycji skierowań do pracy z punktu widzenia ich zgodności z zatwierdzonym planem (§ 5 pkt 2);

2) podawanie do wiadomości studentów (absolwentów), przy współudziale szkoły wyższej, w szczególności w drodze ogłoszenia na tablicy ogłoszeń w szkole wyższej zweryfikowanych propozycji skierowań do pracy wraz z informacją dotyczącą trybu wydawania skierowań do pracy;

3) sporządzanie projektów rozdziału skierowań do pracy, które pełnomocnicy powinni opracowywać na podstawie danych określonych w § 5 pkt 2—4 oraz po przeprowadzeniu rozmów z zainteresowanymi studentami (absolwentami) w celu uwzględnienia w miarę możliwości ich życzeń co do rodzaju i miejsca pracy (zakładu pracy);

4) przedstawianie komisji uczelnianej w celu uzyskania jej opinii projektów rozdziału skierowań do pracy, o których mowa w pkt 3;

5) wydawanie skierowań do pracy absolwentom objętym działaniem ustawy o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych, którzy w okresie studiów nie zawarli umów o stypendia fundowane lub umów przedwstępnych.

§ 8. 1. Pełnomocnicy w porozumieniu z komisją uczelnianą mogą zwolnić od wykonywania obowiązku przewidzianego w ustawie poszczególnych absolwentów, jeżeli jest to uzasadnione wyjątkowo ważnymi okolicznościami i zgodne z obowiązującymi przepisami.

2. Absolwentom, zwolnionym od wykonywania obowiązku przewidzianego w ustawie, pełnomocnicy wydają odpowiednie zaświadczenia.

§ 9. Pełnomocnicy wydają zaświadczenia o zwolnieniu od wykonywania obowiązku przewidzianego w ustawie absolwentom zwolnionym na podstawie § 49 rozporządzenia w następujących terminach:

1) absolwentom zwolnionym na podstawie § 49 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia — po zakończeniu studiów;

2) absolwentom, którzy po ukończeniu studiów zostali powołani do zawodowej lub okresowej służby wojskowej — po odbyciu tej służby;

3) absolwentom określonym w § 49 ust. 1 pkt 3 i 4 rozporządzenia — po przedstawieniu przez nich zaświadczeń szkoły wyższej stwierdzających bądź wykonanie zobowiązań wynikających z umowy stypendialnej lub przedwstępnej, bądź też zwolnienie z wykonania tych zobowiązań z innych przyczyn niż wymienione w § 49 ust. 2 rozporządzenia.

§ 10. 1. Pełnomocnicy są obowiązani prowadzić szczegółowy rejestr zwolnień od wykonywania obowiązku przewidzianego w ustawie z dokładnym podaniem przyczyn zwolnienia, z tym że oddzielnie rejestruje się zwolnienia udzielone na podstawie § 49 ust. 1 rozporządzenia, oddzielnie zaś udzielone na podstawie § 49 ust. 3 rozporządzenia.

2. Kontrolę rejestrów, o których mowa w ust. 1, przeprowadza Komitet Pracy i Płac.

§ 11. W zakresie obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia do zadań pełnomocników należy występowanie do organów zatrudnienia z wnioskiem o wszczęcie postępowania w stosunku do absolwentów, którzy pomimo wezwania pełnomocnika nie zgłoszą się po odbiór skierowania do pracy lub w celu ustalenia daty stawienia się do zakładu pracy.

§ 12. Pełnomocnicy są obowiązani ustalić i podać do wiadomości studentów przez ogłoszenie w szkole wyższej — na tablicy ogłoszeń — miejsce (adres, nr pokoju) oraz dni i godziny, w których będą oni przyjmować studentów i absolwentów w celu udzielania im informacji oraz załatwiania bieżących spraw związanych z rejestracją umów przedwstępnych, wydawaniem skierowań do pracy i ustalaniem terminów podjęcia pracy, a także w celu rozpatrzenia ich skarg i wniosków.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 5 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Srebrna 12, konto PKO Nr 114-6-700041 VII O/M Warszawa.